

פברואר, 2013

בסוף הלילה

מחזה בשמונה תמונות

מאת: מוטי לרנר

©

טל. 03-5405295 פקס. 03-5491693 נייד: 054-4583356
רח' מסדה 5 רמת השרון 47290
E-mail: motti_lerner@hotmail.com

הדמויות

- אבנר: עורך דין (60)
 דליה: אשתו, עורכת דין (55)
 רועי: בנם הצעיר, חייל ביחידת חי"ר מובחרת (20)
 גדי: בנם האמצעי, מתמחה במשרד עורכי הדין של הוריו (26)
 דורון: בנם הבכור של אבנר ודליה, מתגורר בניו יורק (28)
 שלי: חברתו של רועי, סטודנטית שנה א' באוניברסיטה (19)
 עינת: חברתו של גדי, סטודנטית למשפטים שנה ב' (25)

הזמן

העלילה הראשית של המחזה נפתחת ביום שישי 28 ביולי 2006 אחר הצהריים ומסתיימת למחרת לפני הזריחה – בעיצומה של מלחמת לבנון השנייה. שלוש תמונות ביניים קצרות מתרחשות ב-7 בינואר 2009 בדירתו של דורון בניו יורק בעיצומו של מבצע "עופרת יצוקה" בעזה.

התפאורה

העלילה הראשית של המחזה מתרחשת בדירה דו-מפלסית רחבת ידיים בקומה חמישית בבית דירות מהודר בחיפה. במפלס הראשון חלל מרכזי הכולל חדר אורחים, מרפסת הנשקפת למפרץ, חלק מהמטבח, ויציאה לשירותים. בקומה השנייה שלושה חדרים שינה: חדרו של גדי, חדרו הישן של דורון, וחדרו של רועי. כמו כן במפלס: חדר אמבטיה של הילדים הממוקם בין חדרו של דורון לחדרו של רועי. ברקע נראים גגות הבתים הסמוכים. הבמה אינה ריאליסטית. לחדרים אין קירות, אולי דלתות. עיצוב הבמה לא ירמז על המלחמה בלבנון או על המשבר במשפחה. תמונות הביניים המתרחשות בדירתו של דורון בניו יורק אינן זקוקות לחלל מוגדר.

תמונה 1

דירתו של דורון בניו יורק, 7 בינואר 2009. לילה.

דורון: **(לקהל)** אימא התקשרה אלי באמצע הלילה. בוא, היא אמרה. היא לא הייתה צריכה לפרט. מיהרתי לשדה התעופה. הגעתי ישר להלוויה. הלכתי איתם בשתיקה אחרי האלונקה. ישבנו שותקים בשבעה. אנשים נכנסו לנחם. גם הם שתקו. מדי פעם אימא יצאה לבכות בחדר השינה. אבא יצא למרפסת. בלילות שמענו זה את זה מתהפכים במיטות. ביום השביעי עלינו לקבר. הנחנו פרחים. אבא ואימא הסיעו אותי לשדה התעופה. נפרדנו בשתיקה. חזרתי לניו יורק.

תמונה 2

יום שישי 28 ביולי 2006 אחר הצהריים. הדלת נפתחת. נכנסים אבנר, דליה, דורון ואחריהם גדי ועינת. הם שבים משדה התעופה. גדי נושא את מזוודתו של דורון, שהגיע זה עתה מניו יורק. דליה מדליקה את האור.

דליה: אמרתי לכם שיהיה חשמל. תראו שגם השמש תזרח מחר בבוקר. **(לדורון)** רוצה לאכול משהו?
דורון: אכלתי בטיסה. **(בעליצות)** שלום בית. מה נשמע?

דליה מדליקה את הטלביזיה. בחדשות משודרים דיווחים על הקרבות בלבנון. היא מכבה את הטלביזיה ופונה לטלפון. גדי מניח את מזוודתו של דורון בפינה. אבנר מניח את מצלמתו על השידה.

גדי: **(לדורון)** אם יהיה לך כוח נעשה סיבוב בעיר. רוב הברים פתוחים. בלילה הם כמעט לא יורים.
דליה: גם הטלפון עובד. **(מחייגת)**
אבנר: **(לדורון)** אני לא מבין למה לא סיפרת לי. אתה גם מנהל וגם שותף? בכמה?
דורון: אמרתי לך. חמישים ואחד אחוז.
אבנר: חמישים ואחד?! כמה שילמת בשביל זה?
דורון: לקחתי הלוואה.
אבנר: כמה?
דורון: אל תדאג. אני מחזיר אותה. **(לספּה)** שלום ספּה. **(קופץ עליה)**
דליה: תוריד ת'נעליים! **(כולם צוחקים)**
גדי: נראה לך גם את הדירה שלנו. קיווינו לגמור את השיפוץ לפני חודש, אבל...
אבנר: שמונים משאיות, ארבע מאות עובדים, והמשרדים בניו יורק, זה לפחות עשרה מיליון דולר.
גדי: ככה זה באמריקה, אבא.
אבנר: איך עשית את זה?
דורון: הסתדרתי. משכנתי את המשאיות. הבנקים סומכים עלי. **(מקיש בקיר)** שלום קיר. זוכר? כשאימא ואבא לא היו בבית, הייתי משחק איתך כדורגל.

דליה: (טורקת) גם במשתלה לא עונים.
 עינת: אני אסע לשם ואקטוף את הפרחים בעצמי.
 דליה: אף תהיי הכלה הכי יפה בעולם עם הזר הכי יפה בעולם.

דורון מחייך אל עינת. היא נבוכה.

עינת: אני אביא משהו לשתות. (יוצאת)
 אבנר: (לדורון) עשרה מיליון דולר?!
 גדי: די, אבא.
 אבנר: ואנחנו היינו בטוחים שאתה מוביל רהיטים עם סבלים מקסיקאים לכל מיני ערים נידחות.
 דורון: לפעמים אני מזיז את הכורסא במשרד כדי לשים את הרגליים על השולחן.
 (צוחק) בוא ותראה. יש לי נוף על כל מנהטן. נעשה סיבוב בעיר על ה-Harley Davidson. דרך אגב, רועי לא היה צריך להגיע?
 דליה: (מחייגת) הוא נסע עם המ"פ לבקר את הפצועים שלהם בתל השומר.
 גדי: המ"פ שלו זה רמי סוויסה, שהיה חייל שלך.
 דליה: הוא תמיד שואל עליך. עד היום הוא קורא לי אימא-של-דורון.
 אבנר: (לדורון) אני לא מבין איך קנית דירה כזאת. זה עוד שני מיליון דולר.
 גדי: הוא אמר לך שהוא לקח הלוואה.
 דליה: (טורקת) גם מנהל האירועים ברח. אולי השף יודע מה קורה עם המלצרים.
 (מחייגת שוב)
 אבנר: (לדורון) חמישים ואחד אחוז!
 דורון: החברה פשטה את הרגל, אבא. קניתי אותה בזיל הזול. פתחתי סניף בלוס אנג'לס. אני עובד מחוץ אל חוץ.

דליה טורקת את הטלפון.

דליה: אולי תקשר למנהל המלון, אבנר? המספר שלו במטבח.
 אבנר: הוא משחק איתי טניס, דליה. הוא לא יברח.
 דליה: אל תתווכח על כל דבר.

אבנר יוצא למטבח. עינת חוזרת ובידה מגש עם קנקן מים וכוסות. דורון וגדי שותים.

גדי: (לדורון) אבא בטוח שמי שמשחק איתו טניס, יעשה הכל בשבילו.
 דליה: גם אבא יעשה הכל בשבילם. (לדורון) הוא הלך כמעט לכל ההלוויות של החברים של רועי. בקרב בבינת ג'בל היו להם שמונה הרוגים.
 דורון: שמונה?!
 גדי: הוא מקווה שהנאומים בהלוויות יעזרו לו בבחירות ללשכה.
 דליה: הוא הלך להיות עם רועי.
 גדי: אתמול קפצתי עם עינת לתופרת לתקן משהו בשמלה של החתונה, וביקשתי ממנו ללכת במקומי לפגישה. אבל בדיוק הייתה הלוויה של בן של איזה עורך דין.
 דליה: (לדורון) אתה יודע מה קורה לו כשנהרגים חיילים.

גדי: וככה הפסדנו קליינט, שבונה השנה מאה וחמישים דירות. (לדורון) והוא עוד מתלונן שאני לא תחרותי.
 דליה: עורך הדין הזה הוא חבר שלנו כבר שלושים שנה. (לגדי ועינת) אם המנהל איננו, ניסע למלון ונדבר עם השף על המלצרים.

יוצאת אחרי אבנר.

דורון: היו להם שמונה הרוגים!?
 גדי: הוא אפילו לא נשרט. לא תכיר אותו. הוא התחזק. השתזף. לא נשאר זכר לאסתמה. הוא חיסל שם שלושה חמושים.
 דורון: יפה.

מעבר למטבח. דליה נכנסת אחרי אבנר, המעלעל בספר הטלפונים.

אבנר: אני לא מוצא את המספר.
 דליה: הנה.
 אבנר: מה את רוצה שאגיד לו?
 דליה: שיש לנו חתונה ביום שני.
 אבנר: ודאי שיש.
 דליה: (מחייגת, שומעת את המשיבון וטורקת) גם הוא כבר ברח.
 אבנר: עד יום שני המלחמה תיגמר, דליה.

דליה ממשיכה לחייג. בתזרה לתדר האורחים. דורון פונה לגדי ועינת.

דורון: רציתי להגיד לכם משהו. יכול להיות שהייתי צריך להגיד את זה מזמן. אני שמח מאד שאתם מתחתנים. אני לא מאשים אף אחד בשום דבר. מה שהיה, היה. מה שקרה היה צריך לקרות. (לעינת) אני מקווה שאפשר לפתוח דף חדש.
 גדי: גם אנחנו מקווים.
 דורון: אני רוצה שתדעו שאני לא כועס על אף אחד.
 עינת: גם אנחנו לא כועסים.
 גדי: כבר אמרתי לך. כל זה קרה במקרה. כשעינת נסעה אליך הייתי עדיין בצבא.
 דורון: אני יודע.
 גדי: נפגשנו רק שנתיים אחרי שהיא חזרה.
 דורון: אתם לא צריכים להסביר שום דבר. אתם לא צריכים להתנצל. אני אדבר על זה גם עם אבא ואימא.
 גדי: הם יודעים.
 דורון: הם לא יודעים שום דבר. (לעינת) זה בשבילך. (נותן לה תכשיט)
 עינת: איזה יופי. תודה.
 דורון: (לגדי) וזה בשבילך. (נותן לו סיכת עניבה) לעניבה.
 גדי: תודה.

דורון: **(מחבק אותו)** מזל טוב. **(לעינת)** אני שמח לראות שאת בסדר. שאת לומדת. שמצאת לך עורך דין.

הוא רוצה לחבק אותה, אך חוזר בו ולוחץ את ידה.

דורון: מזל טוב. **(לגדי)** בעיטה בתחת לראשון במקלחת!

שניהם צוחקים. דורון נוטל את מזוודתו ופונה לחדרו. עינת בוחנת את התכשיט.

עינת: הוא השתגע לגמרי. יהלומים.
גדי: את רואה? אמרתי לך. מה שהיה, היה.
עינת: לא האמנתי שהוא יגיע.
גדי: הוא באמת שמח בשבילנו.
עינת: יהיה יפה מצידו אם הוא גם יתנצל.
גדי: הוא התנצל עכשיו. לא? אני לא רוצה לחשוב שאת מתחנת איתי רק כדי להעניש אותו.
עינת: השתגעת? אני מתחנת איתך כדי לעבוד במשרד של הוריק.

הם צוחקים ומתחבקים. דורון מגיע לחדרו ומתיישב על המיטה. בחזרה למטבח.

דליה: **(בטלפון)** תודה רבה. להתראות. **(טורקת)** הוא לא בטוח שיהיו מספיק מלצרים. כדאי לבדוק עם המנהל.
אבנר: נבדוק מחר. אני רוצה שנברר משהו עם דורון. כשהלכתי איתו להביא את העגלה למזוודה, הוא שאל על קופת הגמל שפתחתי לו כשהיה ילד. אני חושב שהוא רוצה לפדות אותה.
דליה: זה מה שמדאיג אותך עכשיו?
אבנר: תפסיקי להיות היסטורית. יהיו מלצרים. המלחמה הזאת נגמרת בעוד יום יומיים.

לפתע נפתחת דלת הכניסה. נכנס רועי, תרמיל על הגב, רובה על החזה. ראשו כמעט מגולח. הוא רואה את גדי ועינת מתנשקים.

רועי: סליחה. אל תפריעו לעצמכם.
עינת: שלום, מתוק.
גדי: מה שלומך? הכל בסדר?
רועי: בטח בסדר. אני רואה שגם אצלכם. **(מחייך)** דורון הגיע?
גדי: כן. תן חיבוק. **(מחבק אותו)**
עינת: לא היינו מתחננים בלעדיך. **(מחבכת אותו)**
רועי: איפה הוא?
גדי: במקלחת. התקשרתי אליך אתמול.
רועי: הייתי עסוק.

הם צוחקים. דורון שמע את הקולות, אך משתהה רגע. נכנסים דליה ואבנר.

רועי! (ממהרת אליו ומחבקת אותו) הסתפרת.	דליה:
חיפשנו אותך. גם המ"פ שלך לא ידע איפה אתה.	אבנר:
קבעתי לך תור אצל הספר של אבא.	דליה:
לא הצלחנו להגיע אתמול להלוויות של החברים שלך.	אבנר:
ידענו שתהיה שם, אבל...	דליה:
היינו חייבים ללכת להלוויה אחרת.	אבנר:
אל תדאגו. עוד יהיו הרבה הלוויות. אני יכול ללכת לראות את דורון?	רועי:
חכה רגע. ספר מה שלומך. מה בדיוק קרה שם?	דליה:
המ"פ סיפר לי על שלושת החמושים שחיסלת בבינת ג'בל.	אבנר:
אתה לא נראה כמו אחד שבקושי יצא חי.	גדי:
אתה לא רואה טוב. יש לי חור בשן שהורג אותי.	רועי:
תן לי את הרובה.	אבנר:
אני רק אומר לו שהגעתי.	רועי:
הוא תכף יורד.	אבנר:

נוטל את הרובה מרועי. רועי מניח את התרמיל. דליה מגישה לו כוס מים.

קח, תשתה.	דליה:
איפה היית עד עכשיו?	אבנר:
אצל הפצועים.	רועי:
עד עכשיו?	אבנר:
אחר כך הייתי אצל המ"פ.	רועי:
קנינו לך חליפה לחתונה. (נוטלת ז'קט מהכיסא)	דליה:
איך היית אצל המ"פ? הוא בבסיס.	אבנר:
(מופתע) בבסיס!?	רועי:
כשדיברתי איתו, הוא כבר היה בדרך.	אבנר:
הייתי ליד הבית שלו. חיכיתי לו.	רועי:
בשביל מה?	אבנר:
רציתי לדבר איתו.	רועי:

דליה מניחה עליו את הז'קט.

מה אתה אומר?	דליה:
מתאים לנעליים. (צוחק)	רועי:
עוד יחשבו שאתה החתן.	גדי:
אני תכף חוזר.	רועי:

מחזיר לדליה את הז'קט ופונה לעבר הפרוזדור. דורון נכנס.

שלום ילד. (מתבק אותו)	דורון:
שלום דודו.	רועי:
גדלת. קיבלת גוף. למה לא באת עם אבא לבקר אצלי?	דורון:

- רועי: בקושי יצאתי הביתה. ברגע שאני משתחרר, אני טס אליך. נעלה על ה-
 Harley Davidson ונחרוש את אמריקה.
 דורון: קפוף. (מפנה לו את גבו) חמש שנים אני מחכה לזה.
 רועי: (קופץ על גבו של דורון) קדימה.

דורון רץ איתו בחדר וצוהל כמו סוס.

- רועי: די, דודו. די. אני רוצה לדבר איתך.

דורון מניח לו לרדת.

- אבנר: עכשיו תמונות. (נוטל את המצלמה ומצלם) נא להתחבק. (לגדי ועינת)
 עכשיו אתם. (לדורון) עכשיו אתה עם אימא. (לכולם) עכשיו כולם יחד.
 (לדליה) חייכי, דליה.
 דליה: מספיק, אבנר. אנחנו רוצים לאכול. לך להתרחץ, רועי.
 רועי: (לאבנר) אתה בטוח שהמ"פ שלי בבסיס? (אבנר לא מספיק לענות)
 בשביל מה בכלל טלפנת אליו? מה עוד הוא סיפר לך?
 אבנר: אמרתי לך. שחיסלת את החמושים.
 רועי: זה הכל?
 דליה: לך להתרחץ. עוד רגע האוכל יהיה על השולחן.
 גדי: (לעינת) בואי.

דורון מניח את זרועו על כתפו של רועי.

- דורון: על מה רצית לדבר איתי?
 רועי: על סוויסה, המ"פ שלי.

הם יוצאים. אחריהם יוצאים גדי ועינת. בחדר נשארים אבנר ודליה. דליה מסדרת את החדר, אוספת כוסות, מגש, קנקן וכו'.

- אבנר: ראית את דורון? יש לי הרגשה שהוא החליט להישאר באמריקה.
 דליה: טוב לו שם.
 אבנר: את יודעת למה הוא שאל על קופת הגמל? הוא רוצה לסגור את החשבונות
 שלו כאן.
 דליה: הוא יחזור.
 אבנר: מתי?
 דליה: עוד שנה שנתיים.
 אבנר: בגלל שהוא מרוויח שם כל כך הרבה?
 דליה: גם כאן הוא יכול להרוויח.

- אבנר: איך הוא לא חזר כשפרצה המלחמה? הייתי בטוח שברגע שהוא ירד מן המטוס הוא יתקשר ליחידה שלו. השבוע נהרגו להם שני מ"פאים. **(היא אינה עונה)** יום אחד הוא יפגוש שם בחורה. יתחתן. יוליד ילדים. הוא לא יחזור הנה בכלל. **(היא אינה עונה)** כל בוקר אני עובר ליד הדלת של החדר שלו, ופותח לראות אם הוא שם.
- דליה: אולי הוא צריך להיות קצת רחוק מאיתנו.
- אבנר: כשעינת נסעה אליו, הייתי בטוח שהם חוזרים עם ילד בידיים. הם היו זוג מקסים. אולי צריך למצוא לו מישהי כאן.
- דליה: מספיק, אבנר.
- אבנר: אני לא מוכן שהוא יישאר שם.

שניהם יוצאים למטבח עם המגש, הקנקן והכוסות. אזעקה. אחר כך נשמעות שלוש נפילות. חשכה.

תמונה 3

מוסיקה. אור עולה על הדירה. חדר האורחים ריק. חלון שהתנפץ הוחלף ביריעת ניילון. רועי במקלחת. דורון מתלבש בחדרו. גדי ועינת שוכבים בחדרו של גדי. הטלביזיה משדרת כתבות על הקרבות בלבנון ועל הנפילות בצפון. נשמע צלצול בדלת הכניסה. אבנר נכנס, מניח צלחות על השולחן, ופונה לפתוח את הדלת. הדלת נעולה. הוא לא מוצא את המפתח.

- אבנר: **(לעבר המטבח)** איפה המפתח?
- דליה: **(נכנסת, בידה מגש כוסות)** בדלת.
- אבנר: הוא לא בדלת.
- דליה: אולי הוא בצד השני. **(מניחה את הכוסות על השולחן)**
- אבנר: איך הוא בצד השני אם הדלת נעולה?
- דליה: אולי הוא על השולחן.
- אבנר: איפה המפתחות של המכונית שלך?
- דליה: בתיק.
- אבנר: איפה התיק?

היא מוצאת את המפתח על השולחן.

דליה: הנה הוא!

היא מכבה את הטלביזיה. אבנר פותח את הדלת. נכנסת שלי, תיק בידה.

- אבנר: שלום, שלי.
- דליה: מה שלומך? מה שלום ההורים שלך?
- שלי: הם בירושלים.
- אבנר: עברנו הבוקר ליד הבית שלכם. הוא לא נהרס. רק התקרה.
- דליה: תגידי לאבא שלך שאנחנו נשמח לעזור עם מס רכוש. **(מחבקת אותה)** המלחמה הזאת לא תקלקל לנו שום דבר.

- שלי: רועי בחדר שלוו?
 אבנר: במקלחת.
 שלי: התקשרתי אליו כל היום. הוא לא ענה.
 אבנר: הבטרייה שלו נגמרה. הם היו כל השבוע בשטח. היה להם קרב קשה בבינת ג'בל. הוא חיסל שלושה חמושים. המ"פ שלו אמר שהוא הציל את כל הפלוגה.
 שלי: אני הולכת להגיד לו שהגעתי.
 דליה: הוא תקף יורד. כמה שאת יפה.

דורון נכנס.

- דליה: זאת שלי. זה דורון.
 דורון: נעים מאד. (לוחץ את ידה)
 דליה: אימא שלה הייתה מורה שלך בתיכון.
 שלי: עד היום היא מעריצה אותך.
 דורון: כל שיעור היא הייתה מתחילה "ועכשיו דורון ייקח כדור וילך לשחק בחצר." (כולם צוחקים)
 אבנר: בעניין קופת הגמל שלך, דורון.
 דליה: ביקשתי ממך לדחות את השיחה הזאת, אבנר.
 אבנר: (ממשיך) שאלת, אז בדקתי. (מראה לו דף)
 דורון: אני רוצה לתרום אתה זה לפצועים.
 אבנר: חסכנו את הזה בשביל הלימודים שלך.
 דליה: אם הוא רוצה, שיתרום.
 אבנר: אני לא אכריח אותך. אני רק רוצה לדעת. נכון. הצעתי לך ללמוד משפטים. אבל זה היה לפני חמש שנים. עד מתי תזכור לי את זה? בכל פעם שאני בא לניו יורק אתה מתחמק. אתה קובע איתי בבית קפה ואחרי עשר דקות מסתלק. כשאני מטלפן אליך, אתה לא אומר שום דבר. ופתאום אתה מספר שקנית דירה. קנית חברה. אתה לא מתכוון לחזור?
 דורון: אני לא מתחמק, אבא. אתה כנראה בודק מתי אני עסוק, ואז בא אלי.
 אבנר: אנחנו נפתח לך כאן חברה יותר גדולה. לא שמונים משאיות. מאה.
 דורון: רעיון נהדר.
 אבנר: אם לא תרצה לעשות מילואים, נשיג לך פטור.
 דליה: (בתקיפות) מספיק, אבנר.
 אבנר: אחרי האוכל נצא למרפסת ונדבר.

גדי ועינת, ששמעו את דורון בחדר האורחים, התלבשו וירדו אחריו.

- גדי: שלום, שלי.
 שלי: שלום.
 דליה: שבו. אני עוד מעט מגישה.
 דורון: חכי רגע עם האוכל. אני רוצה להגיד לכם משהו.
 גדי: עזוב את זה, דורון.
 דורון: אני לא בטוח שאתם יודעים למה עינת ואני נפרדנו.

- דליה: ודאי שאנחנו יודעים.
 עינת: סיפרתי להם.
 אבנר: אתה רצית להישאר שם, והיא רצתה לחזור.
 דורון: זה לא בדיוק ככה. הייתה לי תקופה קשה.
 גדי: הם יודעים.
 דורון: הם חושבים שבגללכם אני לא חוזר.
 אבנר: לא נכון.
 גדי: מה אכפת לך מה הם חושבים?
 דורון: אני רוצה שנהיה מסוגלים לשבת סביב השולחן ולהסתכל זה לזה בעיניים.
 דליה: ודאי שאנחנו מסוגלים.
 דורון: אנחנו מוכרחים לגמור עם הפרשה הזאת, אימא. זה לא היה כל כך קל בניו יורק. לא תמיד הבנתי מה אני עושה שם. אני מתאר לעצמי שהגיעו אליכם כל מיני שמועות.
 דליה: למה לחזור לזה, דורון?
 דורון: זה מה שאני מנסה להסביר לך. אלה לא היו רק שמועות. היא באמת לא הייתה מאושרת שם.
 אבנר: לנו היא דווקא נראתה מאושרת מאד.
 דורון: לכן היא עזבה אותי. לא בגלל גדי.
 דליה: אנחנו לא מאשימים אף אחד בשום דבר.
 עינת: (לדורון) גם אתה לא אשם בשום דבר.
 דורון: (לאבנר) כשסיפרת לי שהם מתחתנים הרגשתי שאתה כועס עליו.
 אבנר: על מה אתה מדבר?
 דליה: להפך. שמחנו מאד.
 דורון: מגיע להם להתחתן. אני יודע איזה זוג נהדר הם יהיו.
 גדי: די. מספיק, דורון. זה היה. זה נגמר. אנחנו ממשיכים הלאה. מתחתנים. משפצים דירה. עינת כבר בהריון.
 עינת: גדי!
 דליה: את בהריון? מזל טוב.
 דורון: מזל טוב.
 דליה: באיזה חודש?
 עינת: רביעי.
 אבנר: מזל טוב.
 דליה: (מחבקת את עינת) אני כל כך שמחה בשבילכם.
 שלי: מזל טוב.
 דורון: (מחבק את גדי ולוחץ את ידי עינת) תמיד רצית להיות אימא.
 אבנר: רק רגע. תמונה. (נוטל את המצלמה ופונה לדורון) עמוד לידם. (לדליה) גם את. (מצלם)
 דורון: (אל בטנה של עינת) אם תצטרך משהו, תתקשר. אני אהיה הדוד הכי טוב בעולם.
 אבנר: אפשר גם להתחבק. אחת. שתיים. בראבו.

מצלם. נכנס רועי. שלי רואה אותו ראשונה.

שלי: הי, רועי.

רועי: הי, בובה.

הם מתחבקים. אבנר מצלם אותם.

שלי: הסתפרת.

רועי: כן.

שלי: מתאים לך.

רועי: בטח. (לדליה) אוכלים?

דליה: עינת בהריון, רועי.

רועי: מזל טוב.

דליה: (מחבקת אותו) רזית. המכנסים פתאום גדולים עליך.

רועי: אפשר כבר לשבת? אני מת מרעב.

דליה: (מבחינה בשריטה על זרועו) יש לך כאן שריטה.

רועי: זה כלום. לעזור לך?

דליה: שבו.

כולם מתיישבים לשולחן.

דליה: (לעינת) מחר נעשה ארוחת בוקר גדולה. נזמין את ההורים שלך. (לרועי ושללי) ואתם חוגגים איתנו. בערב נלך לרקוד. (לעינת וגדי) ביום ראשון נזמין את החברים שלכם. (לעינת) ביום שני ניקח אותך לסלון כלות. בערב תהיי הכלה הכי יפה בעולם.

אבנר: ותהיה לכם החתונה הכי יפה בעולם.

דורון: אני מתנדב להחזיק את החופה.

דליה: (לעינת ולגדי) כשגדי הולך לצבא, את נשאת אצלנו. אחרי הלידה אני אקח חופשה. אני אשמור על התינוק. אני ארחץ אותו. אני אאכיל אותו. אני אטייל איתו.

גדי: אני מקווה שתשאירי גם לנו לעשות משהו.

דליה: אתם תעשו עוד ילדים. (מחבקת את עינת) כבר עשית אולטרא סאונד?

עינת: יש לנו בת.

דליה: בת?! (לאבנר) יש להם בת!

אבנר: (בשמחה) בת?

דורון: (לעינת) איזה יופי. תמיד רצית בת.

דליה: כבר חשבתי שיש אצלנו מין מחלה כזאת. שאצלנו נולדים רק בנים.

(לאבנר) יש לנו בת.

גדי: (מנסה להרגיע אותה) די, אימא. לנו יש בת.

דליה: כשהייתי בהריון עם רועי הייתה לי בטן קטנה ועגולה. הייתי בטוחה שיש לנו בת. גם באולטרא סאונד לא ראו שום דבר. כבר בחרנו שם. רק בלידה גילינו שהוא בן. כמעט החלפתי אותו עם תינוקת של אישה ששכבה לידי.

למחרת בא הרופא והראה לי שהרגליים שלו עקומות. הוא שכב בתוכי

ככה. (מדגימה)

אבנר: (מדגים קצת אחרת) ממש ככה.

דליה: כולם אמרו שצריך לעשות ניתוח. לא נתתי להם. אם יש לי בן שלישי, אז שיהיו לו רגליים עקומות. היינו אז עמוק בלבנון. כל יום היו הלוויות. אבל אבנר לא וויתר. הוא הביא לו נעליים מיוחדות שסובבו את כפות הרגליים החוצה. תוך כמה שבועות הבנתי שיהיה לי עוד חייל. לחיים!
אבנר:

דורון, גדי ועינת עונים "לחיים". לפתע קם רועי ופונה דליה.

רועי: המפתחות של המכונית שלך בתיק?
דליה: כן.
רועי: אנחנו יורדים לעשות סיבוב.
דליה: אני מגישה עוד רגע ארוחת ערב.
רועי: נחזור בעוד שעה.
אבנר: סיבוב לאן?
רועי: לא יודע. לים. (לשלי) יש לך בגד ים?
שלי: לא.
רועי: לא חשוב.
דליה: ומה עם האוכל?
רועי: תשאירו לנו משהו. (לשלי) בואי.

שלי מהססת. אבנר ודליה קמים.

דליה: מה קרה, רועי? אתה לא רוצה לאכול איתנו?
אבנר: אתה יכול ללכת לים אחרי כך.
דליה: אנחנו רוצים לאכול הערב יחד.
רועי: אתם יכולים לאכול. אנחנו לא רעבים. נעשה סיבוב על החוף. בעוד שעה נחזור.
אבנר: אז נחכה לכם.
רועי: לא צריך.
אבנר: אנחנו לא נאכל בלעדיכם.
דליה: לפני רגע רצית לאכול. (לשלי) מה קרה?
שלי: לא יודעת.
דליה: אולי נבוא איתכם. בקושי ראינו אותך מאז שהגעת.
רועי: תודה רבה. אני רוצה ללכת לבד.
גדי: מה הבעיה, רועי?
דורון: אמרנו שניסע אחרי האוכל לראות את סוויסה.
רועי: אני אקפוץ אליו עכשיו.
דורון: אתה לא רוצה שאני אבוא איתך?
רועי: אתה יכול לבוא.
דורון: נאכל וניסע.
רועי: אני לא רוצה לאכול.
אבנר: למה אתה כועס כל כך?
רועי: אני לא כועס.

אז למה אתה הולך לים?	אבנר:
כי אני לא רוצה לאכול.	רועי:
אז מה אתה רוצה?	דליה:
אני כבר לא רוצה שום דבר. תתחילו לאכול. אני הולך לישון.	רועי:
עכשיו?	דליה:
כן.	רועי:
(לגדי) זה כבר קרה פעם שהוא היה ככה?	דורון:
לא.	גדי:
בסדר גמור. לך לישון.	דליה:
תעירו אותי כשתגמרו.	רועי:
דיברתם איתו אחרי שהם חזרו לבסיס? מישהו מהפלוגה אמר לכם משהו?	דורון:
לא.	גדי:
(לרועי) חכה. אני באה איתך.	שלי:
הוא אמר שהוא רוצה לישון.	דליה:
אני לא אפריע לו.	שלי:
יותר טוב שאני אלך איתו. (לרועי) בוא. אני אסדר לך את המיטה.	דליה:
עזבי אותי כבר.	רועי:

אוחז בזרועה של שלי ושניהם יוצאים לחדרו של רועי.

דיברנו איתו אחרי הקרב. הוא נשמע בסדר. אבל אחרי ההלוויות הוא חזר לבסיס. הוא לא היה אצל ההורים.	דליה:
עוד יום-יומיים זה יעבור.	גדי:
מחר ניקח אותו אליהם. (לדורון) גם אתה תמיד הלכת אל ההורים.	אבנר:

דורון שנחרד ממצבו של רועי מחליף מבט עם עינת. היא משפילה את עיניה.

(לאבנר) אני מוכרח לנוח כמה דקות. תקראו לי כשאתם אוכלים.	דורון:
--	--------

הוא יוצא אל חדרו. שתיקה.

(קמה) אני הולכת לראות מה קורה איתו.	דליה:
שבי.	אבנר:

היא יושבת. שתיקה. מוסיקה. חשכה. ברקע נשמעות נפילות רחוקות.

תמונה 4

מוסיקה. כעבור שעה. ערב. חדר האורחים ריק. הטלביזיה משדרת כתבות על הקרבות בלבנון ועל הנפילות בצפון. דורון בחדרו, כאב ראש טורדני מנקר ברקותיו. אבנר, גדי ועינת במרפסת, מסתכלים במשקפת אל מקום נפילת טיל. בחדרו של רועי נמצאים רועי ושלי. רועי שוכב על המיטה. שלי יושבת לידו. נכנסת דליה ומכבה את הטלביזיה. אבנר, גדי ועינת נכנסים אל חדר האורחים.

גדי: (לדליה) זה נפל ממש ליד המלון.
 עינת: האורחים עוזבים.
 אבנר: הם לא סוגרים. הוא אמר לי שלוש פעמים. אפילו אם כל האורחים יעזבו.
 אם יהיו נפילות נעשה את החתונה בחנייה שמתחת למלון.
 גדי: בחנייה!?!
 אבנר: אם יהיו נפילות.

גדי ועינת הנדהמים ממתינים לתגובת דליה.

דליה: (לאבנר) אולי תנסה שוב לדבר עם המ"פ של רועי?
 אבנר: בשביל מה לטרטר אותו?
 דליה: רועי חיכה חמש שעות ליד הבית שלו. הוא רצה לנסוע אליו עכשיו.
 אבנר: כשהוא יקום, תשאל אותו.
 דליה: אז נשב ונחכה?
 אבנר: נשב ונאכל.
 דליה: אנחנו לא אוכלים בלעדיו.
 אבנר: אז אולי תגישי משהו בינתיים.
 גדי: אני לא בטוח שהבנתי אותך, אבא. בחניה!?!
 אבנר: אם יהיו נפילות, לא יהיו להם אורחים, והחנייה תהיה ריקה. יש שם מקום לאלף איש.
 גדי: מה קורה לכם?
 דליה: נדבר על זה מחר בבוקר.

דליה נוטלת את כוסות המים ויוצאת למטבח.

גדי: (לאבנר) אם יהיו נפילות אנשים בכלל לא יבואו.
 אבנר: ודאי שיבואו. שם יותר בטוח מאשר בבתים שלהם. אגב, התקרה שם קצת נמוכה. כדאי שהמוסיקה תהיה שקטה. (לעינת) יש לך תינוקת בבטן. את לא רוצה שהיא תיוולד חרשת.
 עינת: אל תדאג. עוד אין לה אוזניים.
 אבנר: מה זאת אומרת אין לה אוזניים? קניתי לה עגילים.

עינת לא צוחקת.

גדי: בתי המשפט סגורים, אבא. רוב עורכי הדין עברו לתל אביב.

- אבנר: הם יבואו כדי להוכיח שהם לא ברחו. (לעינת) אני מבקש שתלדי יותר מהר. אני לא אחזיק מעמד חמישה חודשים.
גדי: אולי עוד אפשר למצוא אולם יותר רחוק.
עינת: ההורים שלי באים מחר לארוחת בוקר, אבנר. מה אנחנו אומרים להם?
אבנר: שאנחנו לא בורחים. (בחביבות) וכדאי שתדעי שברגע שיתחילו צירים אני בא איתכם לבית חולים. בשלוש הלידות שלנו הייתי במילואים. כשגדי נולד הייתי בדיוק במרדפים בבקעה.
גדי: אנחנו מכירים את הסיפור הזה, אבא.
אבנר: עינת לא מכירה. דליה הודיעה לי שהיא נוסעת לבית חולים, אבל לא יכולתי לעזוב את הגדוד. אחרי יומיים באתי אליה. מסריח. מלוכלך. אָשם. היא לא רצתה לדבר איתי. התחננתי. התנצלתי. שום דבר לא הועיל.
גדי: אבא.
אבנר: ואז פתחתי את החלון. כל הפלוגה עמדה בחנייה. מילואימניקים מזיעים. לא מגולחים. עיניים אדומות מעייפות. אבל כולם מחזיקים שושנים בידיים.

אבנר צוחק. גדי ועינת שותקים. מעבר אל שלי ורועי בחדרו של רועי.

- שלי: אבל גם ביום רביעי בלילה טלפנתי אליך.
רועי: היינו עוד בשטח.
שלי: ואתמול?
רועי: בבוקר הייתי בבדיקות. היו לי צלצולים באוזניים. חשבתי שעור התוף שלי נקרע.
שלי: והכול בסדר?
רועי: בטח שהכל בסדר.
שלי: אז למה אתה כועס? בגלל שלא באתי להלוויות של החברים שלך?
רועי: אני לא כועס. ההורים שלי עצבנו אותי קצת. זה הכל.
שלי: לא יכולתי לבוא. כשהטיל נפל, הייתי במטבח. לא קרה לי כלום. אבל אבא שלי היה במרפסת. ההדף הדביק אותו אל הקיר. מאז הוא בקושי מוציא מילה מהפה. כבר שבוע אנחנו תקועים בחדר אחד. האחים שלי רבים.
רועי: אימא שלי צורחת. (הוא שותק) אני מתארת לעצמי מה אתם עוברים שם.
שלי: אני לא כועס. אני עייף. מיום שני לא ישנתי. אני בא הביתה ואף אחד פה לא רואה מטר מהעיניים שלו.
שלי: מה הם לא רואים?

הוא לא עונה. היא מלטפת את ראשו. מעבר לחדר האורחים. דליה נכנסת מהמטבח, בידה קערת חטיפים, ומניחה אותה על השולחן.

- אבנר: זה מה שאת רוצה שנאכל?
דליה: אם אתה רוצה עוד משהו, תיקח בעצמך. (לגדי) אולי בכל זאת תלך לראות מה קורה איתו.
גדי: הוא בטח נרדם.
דליה: אני שומעת אותם מדברים.

- גדי: שידברו. עכשיו אני רוצה לשמוע אותך. את מוכנה שנעשה את החתונה בחנייה?
- אבנר: אנחנו לא מתווכחים על זה, גדי.
- גדי: מה זאת אומרת אנחנו לא מתווכחים? זאת החתונה שלנו. (לדליה) אין לך מה להגיד?
- דליה: אמרתי שנדבר על זה מחר.
- גדי: אנחנו נדבר על זה עכשיו.
- אבנר: עכשיו אנחנו אוכלים משהו. (קם ופונה למטבח)
- עינת: חכה רגע, אבנר. גם להורים שלי יש אורחים. גם לנו.

היא פונה אחריו למטבח. מעבר לחדרו של רועי. שלי מלטפת אותו.

- שלי: אתה רוצה שנתפשט? אתה רוצה שאני אפשיט אותך? (הוא שותק) אתה לא רוצה לשכב איתי?
- רועי: בטח שאני רוצה.
- שלי: אז בוא.
- רועי: אחרי האוכל.
- שלי: אחרי האוכל אנחנו נוסעים אל סוויסה.
- רועי: אז כשנחזור.
- שלי: מה קרה, רועי? כל פעם שאתה בא הביתה, אנחנו לא מספיקים להגיד שלום ואנחנו קופצים למיטה.
- רועי: לא קרה שום דבר. אמרתי לך. אני עייף. אני לא מצליח להירדם. ההורים שלי עיצבנו אותי. החבר'ה עיצבנו אותי. סוויסה עצבן אותי. החרא הזה רוצה פתאום לזרוק אותי מהפלוגה.
- שלי: לזרוק אותך? אבא שלך אמר שהצלת שם את כולם.
- רועי: אבא שלי לא מבין שום דבר.
- שלי: גם אני לא מבינה.
- רועי: חטפתי שם אש תופת. בקושי יצאתי חי. עכשיו אני חוטף ממנו.
- שלי: אבל למה?

הוא לא עונה. היא יושבת לידו ומלטפת אותו. בחדרו, דורון פותח את מזוודתו ומחפש כדור נגד כאב ראש. מעבר לחדר האורחים.

- דליה: (קמה) אני הולכת לראות מה קורה איתו.
- גדי: שבי. (היא יושבת) אילו קרה לו משהו, המ"פ היה מתקשר אלינו.
- דליה: אולי כדאי לתת לו וליום.
- גדי: הוא לא צריך שום וליום.

אבנר ועינת חוזרים, ומניחים על השולחן כמה קערות סלטים.

- עינת: (לאבנר) לא יקרה שום דבר אם נדחה בשבועיים. יש לנו חברים שיושבים שבעה. הם לא יסלחו לנו שחגגנו.

- אבנר: דווקא החתונה הזאת תוכיח להם שהחיים נמשכים. (לדליה וגדי) אפשר להתחיל.
- עינת: איך אני אעמוד מתחת לחופה כשאני יודעת שלמחרת בבוקר גדי כבר עם הפלוגה שלו?
- אבנר: (לעבר חזרו של דורון) דורון, אוכלים.
- דורון: (מחזרו) אני כבר בא.

דורון יוצא לחדר האמבטיה. מחפש כדור נגד כאב ראש.

- דליה: אני בכל זאת אלך לראות מה קורה איתו.
- גדי: הוא לא תינוק, אימא. כולנו עברנו את זה. השנה עשיתי שלושים ושמונה ימי מילואים בימים הכי גרועים. גם כמה חברים שלי נהרגו.
- דליה: הוא לא אכל כל היום. איך הוא לא רעב?
- אבנר: (סבלנותו פקעה) הוא ישן! עזבי אותו במנוחה!
- גדי: בבקשה, אבא.
- אבנר: תירגעי כבר. מאז שהתחילה המלחמה את כל הזמן בפאניקה.
- דליה: מה לעשות? אני לא אמיצה כמוך. אף פעם לא הסתערתי בראש גדוד. אף פעם לא ניצחתי. אף פעם לא כבשתי. ואף פעם לא קיבלתי צל"ש.
- גדי: מספיק, אימא.
- אבנר: את כבר לא יודעת מה את אומרת.
- גדי: (בכעס) אבא!
- דליה: אני יודעת מצוין. מאז שאתה רץ לבחירות אתה לא רואה אף אחד חוץ מעורכי הדין שיכולים להצביע בשבילך. אתה לא מסוגל אפילו ללכת לדיון בתיק על מהירות מופרזת בבית דין לתעבורה.
- אבנר: סליחה?! כדאי שתזכרי מי הקים את המשרד הזה בעשר האצבעות שלו, וניהל אותו שלושים שנה, ולימד אותך כל מה שאת יודעת.
- גדי: (בתקיפות) מספיק, אבא!

בינתיים מאס רועי בלטיפותיה של שלי. עכשיו הוא קם מהמיטה בכעס.

רועי: את רוצה לשגע אותי?

הוא נוטל את הרובה שהיה מונח על הכסא, ומעמיד אותו בדפיקה בפינה. קליע נפלט מהקנה ופוגע בתקרה. הירייה נשמעת בכל הבית ברעם נורא. שלי צורחת. רועי אווז בה ומושיב אותה לידו. דליה משתנגת. אבנר גונח. דורון קופא על מקומו באמבטיה. גדי, דליה ואבנר ממהרים לחדרו של רועי, נדחקים פנימה, ורואים שרועי ושלי חיים. עינת שנשארה לבדה ליד השולחן, יושבת מכווצת מפחד.

- אבנר: מה קרה? אתם בסדר? (רועי ושלי לא עונים) אני שואל מה קרה?
- רועי: לא קרה שום דבר.
- אבנר: מי ירה? (רועי לא עונה) מי ירה?
- רועי: אף אחד לא ירה. נפלט לי כדור.
- אבנר: (עדיין בלחץ) איך זה קרה?

דליה: אתה בסדר? ענה לי. (לשלי) את בסדר?
 רועי: אמרתי לך שהיא רק נבהלה.
 שלי: אני בסדר גמור.

אבנר מרים את הרובה מהרצפה ונותן אותו לגדי. בינתיים יצא דורון מהאמבטיה. הוא יורד לחדר האורחים ורואה את עינת ליד השולחן. כשהיא רואה אותו, קורסת ההגנות שלה, היא קמה ומחבקת אותו. כעבור רגע היא מתעשתת ומתנתקת ממנו.

דורון: מה קרה?
 עינת: אני לא יודעת.
 דורון: כולם בסדר?
 עינת: אני לא יודעת.

היא מתיישבת ליד השולחן. הוא מהסס אם לחזור לחדרו של רועי, אך בסופו של דבר מתיישב מול עינת. הם ימשיכו לשבת מבוהלים. מדי פעם יסתכלו זה בזה בלי לומר מילה. בינתיים מתחיל אבנר לחקור את רועי בחדרו.

אבנר: עכשיו תגיד איך זה קרה.
 רועי: עזוב אותי.
 דליה: (לשלי) רבתם?
 שלי: לא.
 דליה: לא הלכתם לישון?
 שלי: דיברנו.
 דליה: על מה?
 אבנר: איך זה קרה, רועי? שיחקת ברובה?
 דליה: בבקשה, רועי. אנחנו לא נעשה מזה עניין. (פונה לשלי) איך זה קרה, שלי?
 רועי: אני רוצה לאכול, אימא.
 אבנר: ספר קודם איך זה קרה. למה הייתה מחסנית בפנים?
 רועי: אני לא יודע.
 אבנר: מה זאת אומרת אתה לא יודע? ומה עם הנצרה? למה היא הייתה פתוחה?
 רועי: אמרתי לך שאני לא יודע.
 אבנר: דבר!
 רועי: אני רוצה קודם לאכול. (לשלי) בואי לִמְטָה.
 אבנר: עכשיו פתאום אתה רוצה לאכול?
 רועי: גם קודם רציתי.
 אבנר: חכה רגע, אני מדבר אליך.
 דליה: בסדר גמור. נלך לאכול.

רועי נוטל את שלי בידה והם פונים לחדר האורחים. גדי יורד לפנייהם ומחביא את הרובה על הארון. הוא מופתע לראות את עינת ודורון יושבים זה מול זה. הוא אוהז בזרועה של עינת ומושיב אותה על הספה. רועי ושלי נכנסים. אבנר ודליה אחריהם. רועי ושלי מתיישבים ליד השולחן, מול דורון אשר כאב הראש שלו הולך ומחריף.

- אבנר: אני רוצה להבין מה הולך כאן, רועי. מה פתאום המחסנית בפנים? מה פתאום הנצרה פתוחה? אמרתי לך אלף פעם להוציא את המחסנית כשאתה נכנס הביתה.
- דורון: **(לדליה)** יש לך אולי כדור נגד כאב ראש?
דליה: עוד רגע.
- אבנר: **(לרועי)** אני מדבר אליך. תענה לי.
רועי: אמרתי שאני רוצה לאכול.
- דליה: בסדר גמור. תתחיל עם הסלט.
אבנר: אתה לא אוכל עכשיו שום דבר. אני רוצה להבין מה קרה.
- רועי: לא קרה שום דבר. אני רעב.
דורון: די, אבא. עזוב אותו.
- דליה: **(לאבנר)** תן לו לאכול.
אבנר: קודם אני אדבר איתו!
- דורון: **(לאבנר)** למה אתם צועקים ככה?
אבנר: הוא יכול היה להרוג מישהו.
- גדי: **(לאבנר)** מה אתה מתרגש? בכל יום עשרות חיילים פולטים כדורים.
דורון: **(לרועי)** אפילו המ"פ שלך סוויסה פלט פעם כדור. ממש לידי. **(מעסה את רקותיו)**
- אבנר: **(לרועי)** דבר!
דליה: **(לאבנר)** קודם הוא יאכל!
- רועי: **(קם ופונה לשלי)** בואי נלך לים.
שלי: לים?
- אבנר: אתה לא הולך לשום ים.
רועי: **(לשלי)** בואי נלך.
- שלי: אין לי בגד ים.
רועי: אנחנו לא צריכים בגדי ים.
- אבנר: כבר שבע וחצי. מי הולך לים בשעה כזאת?
רועי: **(מתעלם ממנו)** בואי.
- שלי: אולי ניקח מגבות?
רועי: לא צריך. בואי כבר.
- אבנר: שב!
דורון: דווקא הכדור שסוויסה פלט הציל אותנו. זה היה ליד בַּנַת ג'בל. הוא שכב לידי במארב.
- אבנר: לא עכשיו, דורון.
דורון: היינו הרוגים מעייפות. כולנו נרדמנו. בארבע בבוקר אני מתעורר. שומע אותו נוחר.
- אבנר: ביקשתי לא עכשיו.
דורון: אני נותן לו מכה ברגל. הוא ממשיך. אני נותן לו יותר חזקה, והוא פולט כדור. כולנו מתעוררים, לא מספיקים להבין מי נגד מי, וחוטפים אש מחמישים מטר.
- דליה: בבקשה, דורון!

דורון: אנחנו קמים, מסתערים, ומחסלים חולייה של שמונה שזחלו אלינו. בתוך עשר שניות הכל נגמר. חזרנו לסרוק את השטח וגילינו את סוויסה שוכב בין הסלעים. הייתי בטוח שהוא חטף כדור. אני מתקרב אליו, ורואה אותו ישן. (צוחק) הייתם מאמינים? הבן אדם בכלל לא התעורר.

דורון משתתק וחוזר לעסות את רקותיו. שלי חשה בכאבו של רועי והיא קמה ומצטרפת אליו.

שלי: בסדר. בוא נלך.
 דליה: אני באה אתכם.
 אבנר: לאן?
 דליה: איתם.
 אבנר: מה זאת אומרת איתם?
 דליה: אני אקח אותם.
 רועי: את לא באה איתנו.
 דליה: אני לא אפריע לכם.
 רועי: אנחנו רוצים לדבר.
 דליה: גם אני רוצה. נמצא לנו בית קפה שקט.
 שלי: יותר טוב שנדבר לבד.
 אבנר: גם אני רוצה לדבר איתו.
 רועי: אני לא רוצה לדבר אתכם.
 גדי: (לרועי) למה? בגלל הכדור המטומטם הזה? אנחנו רוצים לאכול. (לדליה) תתחילי להגיש!
 דליה: אתה לא תגיד לי להתחיל להגיש!
 גדי: את לא הולכת איתו!
 אבנר: אתה לא תצעק על אימא, גדי!
 גדי: היא לא הולכת איתו!
 אבנר: היא לא הולכת איתו, כי אני רוצה לדבר איתו.
 גדי: על מה? בשביל מה? לא קרה שום דבר.
 שלי: הוא אומר לכם שהוא לא רוצה לדבר איתכם.
 אבנר: אני לא מבין, שלי. את לא רואה שיש כאן בעיה?
 גדי: אני מבקש שתפסיקו את ההיסטריה הזאת.
 אבנר: אין שום היסטריה. (בתקיפות לרועי) למה לחצת על ההדק?
 גדי: (בכעס) עכשיו תקשיבו לי כולכם. המהומה נגמרה. אנחנו הולכים עכשיו לבלות ערב נחמד ביחד. נאכל ונשתה ונחגוג. אני מזכיר לכם שהזמנו את ההורים של עינת לארוחת בוקר מחר. (לרועי) אחרי החתונה אני יוצא למלחמה המחורבנת הזאת. אני רוצה להגיע אליה בראש שקט.

הוא אוחז בזרועו של רועי ומוליך אותו לשולחן. רועי נחלק ופונה לדלת. גדי ממחר אחריו. דליה מנסה לחסום את דרכו. הוא עוקף אותה ושוב לופת את זרועו של רועי. אבנר איננו שולט עוד בעצמו. הוא נוטל את קנקן המים שעל השולחן.

דליה: אבנר!!

אך אבנר מטיח את הקנקן בקיר. רועי נבהל כאילו פגז נפל לידו. דממה. דורון חדל לעסות את רקותיו. הוא מתקרב אל רועי ומניח את זרועו על כתפו.

דורון: אתה לא הראשון שפלט כדור בבית הזה. אתה רואה? מתחת לסיד. (מראה לו סימן על הקיר) יום אחד הגעתי הביתה. הבאתי איתי M4. ה Flat¹ הייתי בין הראשונים שקיבלו אותו. מישוהו כאן התלהב מהצעצוע, והתחיל לשחק בו. פתאום "בום". (צוחק) הכדור פגע כאן. אחר כך כאן. (מראה לו) ואחר כך יצא דרך החלון.

כאב הראש מכניע אותו. הוא משפשף את רקותיו, נוטל מגבת ומגב את הזיעה מפניו. דליה מוציאה כדור נגד כאב ראש מאחת המגירות ונותנת לו. הוא בולע אותה.

אבנר: (לרועי) נדמה לי שמה שקרה עכשיו שונה לגמרי.
 רועי: אני אומר לך ששום דבר לא קרה.
 אבנר: שום דבר?!
 שלי: תגיז להם כבר. תגיז להם, ונלך.
 אבנר: מה הוא צריך להגיז לנו?
 שלי: שרוצים לזרוק אותו מהפלוגה.
 אבנר: מי רוצה לזרוק אותך? (רועי שותק) מי רוצה לזרוק אותך?
 רועי: המ"פ.
 דליה: אותך?!
 אבנר: בבוקר הוא אמר שחיסלת שלושה חמושים.
 גדי: הוא אפילו לא רמז שיש בעיה.
 רועי: לכן הלכתי אליו הביתה.
 אבנר: למה הוא רוצה לזרוק אותך?
 דליה: הוא אמר שהצלת את החברים שלך.
 אבנר: (לשלי) למה רוצים לזרוק אותו?
 שלי: הוא לא אמר לי.
 דליה: מה זה נקרא לזרוק אותך? לאן?
 רועי: לפלוגת מפקדה.
 גדי: אבל למה? מה קרה?
 רועי: (לדליה) ואז אני גם מפסיד את הקורס קצינים.
 אבנר: אתה לא מפסיד שום קורס קצינים.
 שלי: הוא אמר לכם מה קרה. עכשיו עזבו אותו. (לרועי) בוא נלך.
 אבנר: אתם לא הולכים לשום מקום.
 שלי: הוא לא רוצה לדבר יותר.
 אבנר: (לרועי) מה המ"פ אמר לך? מה הוא רוצה ממך?
 שלי: תנו לנו ללכת. אתם לא רואים שאנחנו רוצים להיות לבד?
 דליה: בבקשה, רועי. תגיז מה קרה. לפני שאני יוצאת מדעתי.

¹ כינוי לרובה סער הנמצא בשירות יחידות מובחרות בצה"ל.

היא מחבקת את רועי. רועי מתרכך.

- רועי: זה בגלל אחד החמושים שחיסלתי.
 אבנר: מה בגללו? איך חיסלת אותו?
 רועי: הייתי בחולייה שפרצה.
 אבנר: איפה?
 רועי: לאחד הבתים.
 אבנר: איפה?
 רועי: בבינת ג'בל.
 אבנר: ו...
 רועי: החמושים שהיו בו לא ראו אותנו. הכנסנו רימונים דרך החלונות. אחר כך פרצנו את הדלת. ופתאום.
 אבנר: פתאום מה?
 רועי: פתאום באחד החדרים ראינו אחד שהיה בהלם.
 אבנר: ו...
 רועי: אז קשרנו אותו.
 אבנר: ו...
 רועי: והודענו למבצעים שיש לנו שבוי.
 אבנר: ואז...
 רועי: ואז קיבלנו פקודה לשמור עליו. המ"פ אמר לי לשים אותו בפינה, ולהישאר בתצפית בחלון.
 אבנר: יפה.
 רועי: והחברה יוצאים מהבית ועוברים לבית השני. ואחרי שתי דקות לשלישי.
 ואז אני כבר לא רואה אותם. ואז אני מתחיל לחטוף יריות. ופתאום אני רואה כמה חמושים שלהם מתקרבים. ואני לבד. ואין לי מכשיר קשר. ויש להם אר.פי.ג'י, ואחד כבר מכוון אותו.
 דליה: אלוהים אדירים.
 רועי: ואני יודע שאם אני לא מסתלק משם, אני גמור.
 אבנר: והמ"פ שלך לא רואה שום דבר?
 רועי: ואם אני לוקח את השבוי, אני לא מגיע לשום מקום.
 אבנר: אז מה עשית?
 רועי: הכנסתי לו כדור והסתלקתי.
 אבנר: יפה מאד.
 דליה: מה המ"פ רצה שתעשה? שתישאר איתו?
 גדי: בטח שהיית צריך לירות בו.
 רועי: הוא רצה לחקור אותו.
 דליה: בגלל זה הוא רוצה לזרוק אותך?
 רועי: ואחרי המלחמה הוא גם מגיש נגדי תלונה.
 דליה: תלונה על מה?
 אבנר: על שהרגת את השבוי הארוך הזה?
 רועי: אם היו חוקרים אותו, היינו יודעים איפה המארב שלהם, ולא היו נהרגים לנו שמונה חיילים.
 דליה: בזה המנוול הזה מאשים אותך?! שבגללך הם נהרגו!?

שתיקה. דורון קם, פותח את המגרה, נוטל עוד כדור נגד כאב ראש, ובולע אותו.

- אבנר: אל תדאג, רועי. זה דיבורים באוויר. אתה יודע שאף אחד לא נהרג בגללך.
 גדי: אם היית נשאר איתו, החמושים היו מחסלים אותך, ולוקחים אותו.
 דליה: לא היו צריכים להשאיר אותך לבד.
 גדי: המ"פ היה צריך להשאיר לך מכשיר קשר.
 דליה: אנחנו מכירים את חוק השיפוט הצבאי קצת יותר טוב ממנו.
 גדי: בגללו הם נהרגו.
 אבנר: אני אדבר עם המח"ט. אבא שלו היה קליינט שלי. חילצתי אותו כמה פעמים מצרות צרורות.
 דליה: אנחנו נדרוש לראות את התחקיר. אם יש בו טענות נגדך, נלך לבית המשפט.
 אבנר: אנחנו עורכי הדין הכי טובים בארץ. אנחנו יודעים שאי אפשר להעמיד לדין חייל על מה שהוא עשה תוך כדי קרב, כשהוא בסכנת מוות.
 דליה: אם צריך, נגיע בשבילך לבג"ץ.
 אבנר: ונוציא אותך משם גיבור גדול. **(לדליה)** אני חושב שהגיע הזמן להרים כוסית בבית הזה.
 גדי: בלי נאומים, אבא.
 אבנר: **(לרועי)** אתה זוכר את היום שנסענו ללוות את דורון לבקו"ם?
 גדי: הוא שמע את זה אלף פעמים.
 אבנר: חיכינו כולנו במגרש החנייה. ליד האוטובוסים. והיה חם ולח. ואתה היית עוד ילד. ופתאום קיבלת התקף אסתמה, והתחלת להיחנק. ואימא ואני נסינו להנשים אותך, וכמעט מת לנו בידיים.
 גדי: ואז דורון רץ לחפש רופא.
 אבנר: וגדי ראה פתאום מישהו משתמש במשאף, והביא לך את המשאף שלו.
 גדי: ואחרי רגע הגיע דורון עם רופא, והרופא הזריק לך קורטיזון.
 גדי: ואז התחלת לנשום.
 אבנר: אני לא שכחתי את היום ההוא, רועי, וגם אתה אל תשכח.
 גדי: אנחנו רעבים, אבא.
 אבנר: לחיים!!!

דליה, גדי ועינת עונים "לחיים" ושותים. חשכה. ברקע נשמעות נפילות רחוקות.

תמונה 5

דירתו של דורון בניו יורק, 7 בינואר 2009. לילה.

דורון: (לקהל) אחרי האוכל ישבנו בחדר האורחים. אבא הקרין סרטים שצילם כשהיינו ילדים. כולנו צחקנו. הוא ממש התגלגל מצחוק. ואז פתאום הוא אמר שהוא עייף והלך לישון. שלי הצטרפה אליו. הם ביקשו שאעיר אותם כעבור שעה, כדי שניסע יחד אל סוויסה. חשבתי שהוא נרגע קצת. אחרי המלחמה, כשהתבררו פרטי הקרב בכינת ג'בל, גילינו שהוא סיפר רק מעט ממה שעבר עליהם. האשמה שהפלוגה נלכדה בגיהינום בגללו הייתה כבדה מנשוא. הוא לא הצליח להירדם אפילו לרגע.

תמונה 6

חצות. חדר האורחים ריק. דורון בחדרו. רועי ושלי בחדרו של רועי. דלת הכניסה נפתחת. נכנס אבנר, מתוסכל ודואג. הוא טורק אחריו את הדלת, ובהיסח הדעת תוחב את המפתח בחור המנעול.

אבנר: דליה? (אין תשובה) דליה?

אינו מוצא אותה בקומת הקרקע, עולה לקומה השנייה, מגלה שאיננה גם בחדר השינה. הוא עובר על פני חדרו של רועי, עוצר רגע, נוקש בדלת.

אבנר: רועי?

רועי: מה?

אבנר: אני רוצה לדבר איתך.

רועי: אני עסוק.

אבנר: זה ייקח רק דקה.

רועי: אני אומר לך שאני עסוק.

אבנר: אני מחכה לך למטה. (רועי לא עונה) שמעת?

אבנר מנסה לפתוח את הדלת. הדלת נעולה. הוא מוותר וחוזר לחדר האורחים, נוטל את הטלפון ומחייג. שומע את המענה הקולי.

אבנר: איפה את? תחזרי אלי.

טורק, מוזג לעצמו כוס יין, מתיישב בכורסה, מדליק את הטלביזיה, רואה כתבה על פעולות הצבא בלבנון ועל נפילות הטילים בצפון ומכבה. בינתיים יצא דורון מחדרו והוא דופק על דלת חדרו של רועי.

דורון: רועי?

שלי מסתכלת ברועי. הוא מסמן לה לפתוח את הדלת. היא פותחת. דורון נכנס.

דורון: נוסעים?

- רועי: עוד לא תפסנו אותו.
 דורון: עם הרס"ר דיברת?
 רועי: הוא מחפש אותו.
 דורון: כנראה שהוא ישן. אחרת הוא היה עונה להודעות שלי.
 שלי: (לרועי) יכול להיות שהוא בחפ"ק.
 דורון: אני בטח מכיר שם כמה קצינים. הם יחפשו אותו.
 רועי: ומה תגיד לו?
 דורון: שלא יגיש תלונה.
 רועי: זה הכל?
 דורון: אני אסביר לו מה קרה.
 רועי: מה בדיוק תסביר לו?
 דורון: שאי אפשר להאשים אותך בשום דבר. להפך.
 רועי: מה להפך? שצריך לשלוח אותי לקב"ן?
 דורון: לא מספיק מה שקרה?
 רועי: אם אני הולך לקב"ן לא יתנו לי לצאת לקורס קצינים.
 דורון: למה לך קורס קצינים? תצטרך להתום עוד שנתיים.
 רועי: אז אני אחתום.
 דורון: גם את השנה הזאת אתה לא מוכרח לגמור. אמרתי לך. אני אקנה לכם כרטיסים לניו יורק. תגורו אצלי. אם תרצו ללמוד, אני אשלם לאוניברסיטה.
 רועי: אל תעשה לי טובות.
 דורון: אתה מוכרח להשתחרר. הכי פשוט זה דרך הקב"ן.
 רועי: צא מהחדר.
 דורון: אתם לא צריכים לעבור מה שעינת ואני עברנו.
 רועי: אתה שוב מתחיל?
 דורון: אתה לא מבין למה אני שם?
 רועי: לא. (שתיקה) באתי הביתה כי חשבתי שתעזור לי להחזיר את הראש למקום, ואתה זורק אותי לקב"ן?
 דורון: אני לא זורק אותך. אני רוצה לקחת אותך איתי. תראה מה קורה לך.
 רועי: צא החוצה!
 דורון: בסדר. לא תלך לקב"ן. לך לישון. אני אסע אל סוויסה ואדבר איתו. הוא חייב לי הרבה מאד.
 רועי: בטח שהוא חייב לך. שמענו על הקרבות הגדולים שלכם. אבל עכשיו הוא צריך כנראה למצוא אשם במקומו. לכן הוא מאשים אותי. לכן הוא גם לא עונה לטלפונים שלך.

דורון מוותר ויוצא. אבנר קם מהכורסא ויוצא לשירותים. כעבור רגע נשמע מפתח ננעץ במנעול הדלת מבחוץ. המפתח בפנים עוצר אותו. נשמעות דפיקות בדלת. אחריהן צלצול פעמון הכניסה. הצלצול נדמ. אבנר יוצא מהשירותים. הטלפון מצלצל. הוא עונה. המטלפנת היא דליה הנמצאת מעבר לדלת.

- אבנר: (לשפופרת) הלו.
 דליה: (בנייד) למה אתה לא פותח?

איפה את?	אבנר:
כאן. אני לא יכולה להיכנס.	דליה:
איפה כאן?	אבנר:
מאחורי הדלת. השארת מפתח בפנים.	דליה:

אבנר טורק את השפופרת, פונה לדלת ופותח. דליה נכנסת, תיקה בידה. היא מניחה אותו על השולחן ומוזגת לעצמה כוס מים.

ישנת?	דליה:
הייתי בשירותים.	אבנר:
אתה כולך מזיע.	דליה:
איפה היית?	אבנר:
בבית מרקחת.	דליה:
(מופתע) בשתים עשרה בלילה?	אבנר:
הבאתי לו משהו נגד כאב ראש.	דליה:
זה כבר עבר, דליה.	אבנר:
גם לפני חמש שנים אמרנו לעצמנו שזה עבר.	דליה:
הוא לא ישן עשרים וארבע שעות.	אבנר:
לא ראית איך הוא הזיע?	דליה:
גם אני מזיע.	אבנר:

שתיקה. שניהם יושבים מודאגים.

דיברתי איתו.	אבנר:
עם מי?	דליה:
עם המח"ט. טלפנתי אליו מאצל אבא שלו. הוא מוכן לעזור.	אבנר:
למי צריך לעזור?	דליה:
לרועי. המח"ט אומר שזאת לא הפעם הראשונה.	אבנר:
לא הפעם הראשונה שמה?	דליה:
שהוא נשבר ככה.	אבנר:
רועי נשבר!?	דליה:
אבל שכנעתי אותו. רועי יישאר בפלוגה ולא יגישו נגדו שום תלונה.	אבנר:
רועי אף פעם לא נשבר.	דליה:
בינואר הוא עמד במחסום. מונית התקרבה אליהם. הוא חשב שהיא ממולכדת ופתח באש.	אבנר:
טוב מאד.	דליה:
ביוני הקיפו אותם ילדים שזרקו אבנים. הוא ירה בהם. שניים נהרגו.	אבנר:
מהכדורים שלו?	דליה:
המח"ט אמר שהוא מאבד שליטה תחת סכנה. שהוא לא מצליח לתפקד. לכן הוא ממהר ללחוץ על ההדק.	אבנר:
אז למה לא העמידו אותו למשפט? למה לא זרקו אותו?	דליה:
כי קשה להוכיח שהוא לא פעל לפי ההוראות.	אבנר:
וודאי שהוא פעל לפי ההוראות.	דליה:

- אבנר: דרך אגב, השבוי הזה, שהוא הרג, היה קצין בכיר.
דליה: אז טוב שהוא הרג אותו.
אבנר: בצבא חושבים ההפך.
דליה: אני מכירה את דיני המלחמה מספיק טוב. רועי עשה בדיוק מה שצריך לעשות. מה רצית? שיחזירו לנו אותו בארון?
אבנר: המח"ט אומר שהוא לא היה שם לבד. המ"פ היה מאחורי הבית.
דליה: הוא חשב שהוא בסכנת חיים. זה מספיק.
אבנר: הוא לא היה בסכנת חיים. הוא היה בפאניקה.
דליה: הוא לא היה בפאניקה. הוא אף פעם לא בפאניקה. אני מכירה אותו עוד לפני שנולד.
אבנר: אני רוצה לשמוע את זה ממנו.
דליה: עכשיו הוא עייף. תן לו לישון. תן לו להירגע. תן לו לבכות על החברים שלו. כל הסיפורים האלה הם שקרים של מישוהו שמנסה להסביר איך נהרגו שם שמונה חיילים. שום בית משפט לא יקבל אותם.

אבנר אינו עונה. הוא קם, נוטל את כוס היין ולוגם ממנה. היא לוגמת מכוס המים. בחזרה לחדרו של רועי. רועי יושב על המיטה בבגדיו. שלי שהתפשטה, יושבת לידו.

- שלי: גם כאן יש לך שריטה. (הוא שותק) גם כאן. (הוא שותק) מה פתאום הסתפרת ככה?
רועי: השערות שלי נשרפו. (היא לא מבינה) מרשף של לאו.
שלי: איך זה קרה? (הוא שותק) איך ירית בו?
רועי: במי?
שלי: בשבוי.
רועי: בבינת ג'בל?
שלי: כן.
רועי: איך יריתי?!
שלי: מרחוק?
רועי: למה את שואלת?
שלי: הוא דיבר אליך? הוא ניסה להגיד משהו?
רועי: תפסיקי כבר. מה פתאום את בכלל נזכרת בו, בחרא הזה? (היא שותקת).
לפתע הוא מחפש בכיסיו) איפה המשאף שלי? לפני רגע השתמשתי בו. איפה שמת אותו?
שלי: הנה הוא. (נותנת לו)
רועי: (שואף) ואל תשאלי עליו יותר לעולם.

שתיקה. בחזרה לחדר האורחים.

- דליה: כשהוא נסע לאמריקה, שאלתי אותו על כאבי הראש האלה. הוא אמר שהכל בסדר. שנה שלמה צלצלתי אליו כל שבוע כדי להיות בטוחה. היית אצלו כל כך הרבה פעמים. לא ראית שום דבר?
אבנר: לא.
דליה: אנחנו לא יכולים יותר לרמות את עצמנו. בבוקר אני לוקחת אותו לרופא.

- אבנר: איזה רופא? אני לא מבין מה את רוצה ממנו. הוא לקח כדור וזה עבר.
דליה: גם אז נתנו לו כדורים ואמרנו שזה עבר. גם אז לא שאלנו למה.
אבנר: שאלנו.
דליה: אולי זה נמשך גם שם? אולי בגלל זה עינת עזבה? אולי הוא באמת הכה אותה בגלל שלא היה מספיק סוכר בקפה. בגלל שהיא לא ירדה להביא לו סיגריות.
אבנר: אלה שמועות ששמענו ממישהו ששמע ממישהו שאנחנו לא יודעים מיהו.
דליה: בדקנו אותן? (קמה) אני הולכת לדבר איתו.
אבנר: עזבי אותו עכשיו. הבעיה של רועי הרבה יותר דחופה. עוד מעט יתחילו להתרוצץ שמועות.
דליה: לרועי אין שום בעיה. למפקדים שלו יש. (מתיישבת) אתה לא רוצה לדבר עם דורון כי אתה יודע בדיוק למה כואב לו הראש.
אבנר: כי הוא טס שתיים עשרה שעות. כי הוא נחת ישר לתוך המהומה הזאת.
דליה: אי אפשר לטעות במבט שבעיניים שלו, אבנר. בגלל זה הוא לא רוצה לחזור לארץ.
אבנר: אני לא רואה בעיניים שלו שום דבר. אני אדבר איתו על הכל מחר על המרפסת.
דליה: גם אז דיברת איתו על המרפסת. ומה עשית? יום לפני שהוא השתחרר רשמת אותו לאוניברסיטה בלי לשאול אותו. לפני שהוא למד יום אחד, כבר סידרת לו התמחות בבית המשפט העליון.
אבנר: הוא לא חוזר בגללי?
דליה: כן.
אבנר: את צריכה רופא. לא הוא.

בינתיים קם רועי מהמיטה ופונה לצחצח את נעלי הצבא שלו.

- שלי: מה אתה עושה?
רועי: בואי ניסע עכשיו.
שלי: בלי דורון?
רועי: נחפש אותו בעצמנו.
שלי: דווקא כדאי שהוא יבוא.
רועי: אני לא בטוח.
שלי: למה?
רועי: אני אסביר לך בדרך. קדימה, תתלבשי.
שלי: תסביר לי עכשיו.
רועי: בסדר גמור. אל תעשי לי טובות. אני אסע לבד.
שלי: אתה לא נוסע לבד.
רועי: אני לא שואל אותך.
שלי: תפסיק לדבר אלי ככה.
רועי: אני לא רוצה שתבואי איתי.
שלי: למה?
רועי: כי את לא מבינה שום דבר.
שלי: אז תסביר לי.

- רועי: לא רוצה. תתלבשי ואני אקפיץ אותך הביתה.
שלי: לאיזה בית?
רועי: איזה שתרצי.
שלי: **(בייאוש)** מה קרה לך, רועי?
רועי: תתחילי להתלבש. אני לא אחכה לך עד הבוקר.
שלי: אם סוויסה היה מאשים אותך במשהו, הוא לא היה נותן לך לצאת הביתה.
הוא לא היה אומר לאבא שלך שהצלת את הפלוגה.
רועי: את רוצה שאני אעיף אותך החוצה ככה?
שלי: **(בתקיפות)** אתה לא תעיף אותי לשום מקום. עזוב את הנעליים. **(הוא מתעקש לצחצח)** עזוב את הנעליים. **(מחלצת אותו מידי)** בוא נצא. נשכח את המלחמה הזאת לכמה שעות. המועדונים במרכז פתוחים. נדפוק את הראש. **(מתלבשת)** כשנקום נדע מה לעשות. **(הוא שותק)** אתה לא רוצה לצאת? אז מה אתה רוצה? **(הוא שותק)** לישון? בסדר. התפשט והיכנס למיטה. **(מפשיטה אותו)** תוריד את החולצה. תוריד. עכשיו המכנסיים. תוריד אותם. אני לא יכולה לראות אותך מתעלל בעצמך ככה.

היא משכיבה אותו במיטה ושוכבת לידו. בינתיים לובש דורון ז'קט ותוחב לכיסו כמה פריטים. בחזרה לחדר האורחים. אבנר שמע את הקולות מחדרו של רועי.

- אבנר: זה רועי ושלי. אולי בכל זאת אני אלך לדבר איתו עכשיו.
דליה: אתה לא הולך.
אבנר: למה?
דליה: כי אני מאמינה לכל מילה שלו.
אבנר: בסדר. אני לא אלך. בואי לישון.
דליה: אתה כבר ישן הרבה זמן.
אבנר: את רוצה לריב?
דליה: כן.
אבנר: על מה? בבוקר דורון לא יזכור שכאב לו הראש.
דליה: הוא לקח ארבעה כדורים.
אבנר: אז מה?
דליה: מה קורה לך, אבנר? לא די שזרקת עלי את המשרד, עכשיו אתה זורק עלי גם את הילדים? אני מבקשת שתיקח את עצמך בידיים, ולא תפנה לי את הגב, ולא תלך לישון, ולא תברח ללשכה.
אבנר: לא ברחתי ללשכה. החלטנו על זה יחד. גם לטובת הילדים.
דליה: אם אתה דואג לילדים אז תעזור לי איתם. אנחנו נטפל בדורון עד שכאבי הראש יעברו. נעזור לרועי עד שהוא ישתחרר. ונעשה עוד מאמץ לשחרר את גדי מהמלחמה הזאת. הוא בטוח שאתה מתעב אותו. שלא אכפת לך שהוא הולך למילואים למחרת החתונה שלו.
אבנר: גדי רוצה ללכת למילואים.

שתיקה. לפתע נשמע קולו של רועי שמאס בלטיפותיה של שלי.

- רועי: **(בכעס)** די, בבקשה, שלי. אני לא מצליח להירדם ככה.

בחזרה לאבנר ולדליה.

- אבנר: זה שוב רועי. את לא מתארת לעצמך איך המח"ט הצליח להבהיל אותי. הייתי בטוח שהם הולכים להפיל עליו את כל הקרב הזה.
- דליה: הוא צריך להיות טיפש גדול כדי לנסות. יהיה קל מאד להוכיח שהוא לא בדק לפני הקרב מי מחכה להם שם בכפר. ולא היית צריך בכלל להתקשר אליו. הלוואי שיזרקו את רועי מהפלוגה. הלוואי שיעבור לאפסנאות. במקום לבקש שיחזירו אותו למלחמה המטומטמת הזאת, היית צריך לבקש שיאריכו לו את החופשה.
- אבנר: המלחמה תיגמר בעוד כמה ימים. הפלוגה שלו כבר לא תשתתף בה. **(שתיקה)** המח"ט לא אמר שהוא אשם ששמונת החיילים האלה נהרגו, אבל הוא לא יאשר לו ללכת לקורס קצינים.
- דליה: שלא יאשר לו. גם גדי לא הלך לקורס קצינים, ולא קרה שום דבר.
- אבנר: רועי רוצה ללכת.
- דליה: כי אתה מכריח אותו. כי הוא יודע שאם הוא לא ילך, אתה תתעב גם אותו.
- אבנר: אני לא מכריח אותו לעשות שום דבר. אבל אם הוא רוצה ללכת לקורס קצינים, אני אעזור לו. עוד לא שכחתי איך התנפחת מגאווה במסדר הסיום של הקורס של דורון. **(בכעס)** ואני לא בורח ללשכה. אני נלחם לנהל אותה, כי יש לי אחריות גם למה שקורה מעבר לקצה האף שלי. ולא זרקתי עלייך את המשרד. שנה שלמה עשינו חפיפה, ומהרגע שקיבלת אותו, את עושה הכל כדי שאני לא אחזור אליו. **(כעסו גובר)** ובטח לא זרקתי עלייך את הילדים. אני עוזר להם יותר ממך. את לא נסעת לבקר את דורון אפילו פעם אחת השנה. ואם רועי רוצה להישאר בפלוגה, אני אעזור לו להישאר בה. שמעת? ואם המ"פ יגיש נגדו תלונה, אני אגיע עד לרמטכ"ל. ואני לא מתעב את גדי. אני מרחם עליו. אני מרחם עליו כי הוא נפל לידיים שלך, והוא יהיה עורך דין כמוך. אני לא עיוור. אני רואה איך את קמה כל בוקר ומתחילה להתרוצץ, ולרדוף, ולהידחק, ולדחוף, ולהתווכח, ולריב. כמו חנונית במכולת קטנה. איך בלי בושא את מלקטת קליינטים של עורכי דין שברחו לתל אביב. **(משתתק)**
- דליה: אני לא אתווכח איתך על מה שאני עושה במכולת הקטנה. אם אתה רוצה לעזור לרועי, תשכנע אותו לעזוב את היחידה. הוא אסטמטי. אם לא היית הולך בשבילו ללשכת גיוס, הוא לא היה מתקבל.
- אבנר: הוא הלך ליחידה כי הוא רצה ללכת.
- דליה: הוא הלך בגלל הגאווה שלך. כי לא היית מוכן שיהיה לך ילד עם רגליים עקומות.
- אבנר: אני רציתי שיהיה לי ילד בריא ומאושר.

היא אינה עונה. שניהם ממשיכים לשבת שותקים. בינתיים דורון מתארגן בחדרו ליציאה. רועי קם ומתיישב במיטה.

- שלי: מה קרה?
- רועי: אולי אני אתקשר להורים שלו.

של מי?	שלי:
של המ"פ. אולי הוא חזר הביתה.	רועי:
עכשיו אחת בלילה.	שלי:
הבן זונה הזה רואה את כל ההודעות שלי בנייד.	רועי:
(מתיישבת לידו) בוא נדבר עוד פעם עם דורון. הוא היחידי שמבין מה קרה שם. ההורים שלך יושבים למטה ומפטפטים. מה הם חושבים? שאני יודעת מה לעשות איתך?	שלי:
אני לא מדבר עם דורון.	רועי:
למה? מה הוא עשה? (הוא לא עונה) בסדר. אל תגיד לי מה הוא עשה. אתה עשית מספיק. בוא ניסע איתו לאמריקה. אני מוכנה להתחיל את הלימודים מההתחלה.	שלי:
אני לא נוסע איתו!	רועי:

הוא נשכב במיטה ומתכסה. כעבור רגע מזדקף.

אבל בבוקר את נוסעת איתי.	רועי:
לאן?	שלי:
לבסיס.	רועי:
בטח.	שלי:
ובדרך חזרה נלך לים.	רועי:
בטח.	שליה:
אפשר גם להישאר לישון שם.	רועי:
בטח.	שלי:
אנחנו לא מוכרחים לחזור לחתונה של גדי.	רועי:
לא. לא מוכרחים.	שלי:
אנחנו יכולים לעשות חתונה לעצמנו.	רועי:
אנחנו?	שלי:
נקנה טבעות ונעשה את זה לבדנו. אנחנו לא מוכרחים לחכות עד שאגמור צבא.	רועי:
בסדר. בטח. למה לא.	שלי:
יופי. רציתי לדעת שאת מסכימה.	רועי:
בטח שאני מסכימה.	שלי:
אחרי זה יתנו לי גם כמה ימים חופש. אולי בינתיים המלחמה תיגמר.	רועי:
בטח. (שותקת)	שלי:
הבוקר, כשחיכיתי למ"פ, ישבתי על הגדר ליד הבית שלו. כל פעם יצא שכן. אחד הביא לי מים. אחד הביא סנדביץ'. פתאום בא איזה ילד, התיישב לידי והתחיל לשחק ב-Game boy. כשראה את הרובה שלי, הוא שאל: "יש לך כדורים?" אמרתי "כן". אז הוא אמר: "אולי אתה מוכן להרוג את תומר? הילד של השכנים. הוא הרביץ לי אתמול." (צוחק) "אולי אתה מוכן להרוג את תומר." הילד הזה ידע ממני לבקש.	רועי:

הוא צוחק. שלי נחרדת ומחבקת אותו. הוא משתתק. כעבור רגע היא מכבה את האור, ושניהם נשכבים במיטה. מעבר לחדר האורחים. אבנר ודליה מבחינים בדורון החוצה את החדר לעבר דלת היציאה. הז'קט שלו בידו.

- דליה: לאן אתה הולך?
 דורון: לשום מקום. אל חברים.
 דליה: בשעה כזאת? אל איזה חברים?
 דורון: מהצבא.
 דליה: איפה אתה פוגש אותם?
 דורון: אל תדאגו. אני אקח מונית.
 דליה: אני מוכנה לקחת אותך. אתה בסדר? הבאתי לך כדורים נגד כאב ראש.
(מושיטה לו חפיסה)
 דורון: אני בסדר גמור. תודה. (לוקח וטומן בכיס מכנסיו) אני רוצה לנשום קצת אוויר.
 דליה: לא ידעתי שיש לך חברים מהצבא. אנחנו מכירים אותם?
 דורון: את חוקרת אותי? אולי כדאי שאני אחפש לי עורך דין. (לאבנר) אתה מכיר מישהו?
 דליה: אני לא בטוחה שהמוניות עובדות, דורון. לא כדאי שתסתובב ברחובות באחת בלילה.
 דורון: גם בניו יורק אני מסתובב לפעמים באחת בלילה.
 דליה: ואם יתחילו נפילות?
 דורון: אני הולך לחברים, אימא. אני הולך לטייל. להסתכל.
 דליה: אני אקח אותך.
 אבנר: מה את רוצה ממנו?
 דורון: את מפחדת שאני לא אמצא את הדרך?
 דליה: אני אוריד אותך במרכז. בוא.
 דורון: למה את מתעקשת? אני צריך שומר ראש? מה קרה?
 דליה: שום דבר לא קרה.
 דורון: משהו בכל זאת קרה.
 אבנר: אימא ואני דיברנו עליך הערב. כאב הראש שלך מדאיג אותה. היא חושבת שאתה צריך ללכת לרופא. אמרתי לה שאולי התייבשת קצת בטיסה.
 דורון: אין לי שום בעיה. היה כאב ראש. לקחתי כדור. הוא עבר. ולא התייבשתי.
 דליה: אני אביא לך מכתב מההורים. אבל אם אנחנו כבר מדברים, אז אני חושב שלרועי יש בעיה.
 דליה: אנחנו יודעים.
 דורון: צריך לדבר עם המ"פ שישלח אותנו לקב"ן.
 דליה: נדבר איתו בבוקר.
 דורון: לילה טוב.

דורון פונה לצאת. לפתע מתעורר חשד בליבה של דליה.

- דליה: רק רגע, דורון. אתה יוצא בלי מפתח? אנחנו תכף הולכים לישון.
 דורון: התכוונתי לבקש.

דליה: אבל לא ביקשת.
 דורון: אפשר לקבל בבקשה מפתח, אימא?
 אבנר: כן. (מחפש מפתח)
 דליה: מתי אתה חוזר?
 דורון: עוד שעה-שעתיים.
 דליה: קח.

נותנת לו את המפתח שלה.

דורון: תודה. אני בכל זאת רוצה להגיד לכם משהו בעניין רועי. אתם מתארים לעצמכם מה הוא עובר. הוא צריך עזרה. הצבא לא רוצה שידברו על מה שקרה שם, ולכן הם לא יעזרו לו.

לפתע לוקחת דליה את הז'קט מידיו של דורון, מחפשת בו ומוצאת באחד הכיסים מברשת שיניים ומשחת שיניים.

דליה: בשביל מה אתה לוקח מברשת שיניים? (דורון אינו עונה) ענה לי. בשביל מה אתה לוקח משחת שיניים? (דורון אינו עונה) איפה אתה הולך לישון? (דורון אינו עונה) אתה לא מתכוון לחזור הלילה? (לאבנר) מה אתה שותק?
 אבנר: עזבי אותו. שיישן איפה שהוא רוצה.

דורון מוציא את חפיסת הכדורים מכיסו, בולע כדור ומניח את החפיסה על השולחן.

דורון: תני לי את הז'קט. (היא אינה עונה) תני לי.
 דליה: קודם נדבר.
 דורון: על מה?
 דליה: לאן אתה הולך?
 דורון: לשבת באיזה בר. לשתות קצת. לעשן. אולי אפגוש איזה חבר מהצבא.
 דליה: בשביל מה מברשת השיניים?
 דורון: אם אני אשאר שם עד שעה מאוחרת, אני אלך לישון במלון.
 דליה: במלון?!
 דורון: אני רוצה לקום בבוקר לפי שעון ניו יורק.
 דליה: אנחנו לא נעיר אותך.
 אבנר: תני לו את הז'קט. שיחזור מתי שירצה. נדבר מחר.
 דליה: (לדורון) אני רוצה לדעת למה אתה הולך למלון.
 דורון: אני צריך קצת שקט לכמה שעות. זה הכל.
 אבנר: את רוצה להבריח אותו מכאן? את רוצה שהוא לא יחזור?
 דליה: זה בגלל כאבי הראש האלה? זה בגללם?
 דורון: אני לא רוצה לדבר על זה עכשיו. תני לי את הז'קט.
 דליה: (בעקשנות) מתי הם חזרו?
 דורון: הם לא חזרו.
 דליה: מה קרה בארוחת הערב?

- דורון: אני לא יודע. הם נעלמו כמה חודשים אחרי שהגעתי לאמריקה. כבר שכחתי מהם.
- דליה: אני רוצה שנלך לרופא. אתה גם מזיע כל הזמן.
- דורון: מי מזיע? על מה את מדברת? תני לי את הז'קט!
- אבנר: אל תצעק, דורון.
- דורון: ידעתי שאסור לי לבוא הנה. אין עם מי לדבר כאן. אף פעם לא היה עם מי לדבר. ברגע שאני מגיע, המקדח מתחיל לקדות. עוד כמה שעות בבית הזה והראש שלי מתפוצץ. אם את לא נותנת לי את הז'קט, אני נוסע עכשיו לניו יורק.
- אבנר: אתה לא נוסע.
- דורון: אתם בכלל לא מבינים למה אני שם. גם כשהייתי חוזר מהצבא, הקירות הבינו יותר מכם. וכשגדי חזר לא הבנתם מה קרה לו. ועכשיו פרצה עוד מלחמה, ואתם עדיין לא מבינים שום דבר. ורועי תקוע בחדר שלו, בדיוק כמו שאני הייתי תקוע. וכל מה שמעניין אתכם זה שלא יגישו נגדו תלונה. מה לא הבנו?
- אבנר: לא הבנתם כי לא רציתם להבין. מה שקורה שם, נגמר שם. העיקר שהכל לפי הוראות הפתיחה באש. איך לא התביישתם לשחק את המשחק הארוך הזה?
- אבנר: איזה משחק, דורון?
- דורון: ואני ברוב טיפשותי סתמתי את הפה. לכן התחילו כאבי הראש האלה. לכן ברחתי מכאן. לכן אני לא מסוגל לחזור. לכן גם זרקתי את עינת. כן. כל השמועות נכונות. עשיתי לה כל מה שאומרים עלי. (לדליה) עכשיו תני לי את הז'קט!
- אבנר: (עוצר בו) דורון!
- דורון: את תצטערי על זה כל החיים שלך, אימא!

הוא פונה במהירות לפרוזדור ונכנס לחדרו.

- אבנר: תני לו ללכת. הוא יחזור בבוקר.
- דליה: הוא כבר ברח פעם אחת. לחמש שנים.
- אבנר: הוא לא יברח. היה לו קצת קשה בצבא. כנראה שאנחנו לא יודעים הכל. לפחות הוא התחיל לדבר על זה.
- דליה: אני לא רוצה שהוא ילך.

דורון חוזר, מזוודתו בידו. הוא צועד לעבר הדלת.

- אבנר: חכה.
- דליה: בסדר. קח. תתקשר כשאתה מתעורר. נבוא וניקח אותך לרופא.

דורון מניח את המזוודה. נוטל את הז'קט מידי דליה ולובש אותו.

- אבנר: תן חיבוק, דורון.
- דורון: אני צריך לשירותים.

אבנר: חכה רגע. (מחבק אותנו) אתה יכול לישון במלון. תחזור מתי שתרצה. אבל אני רוצה לדעת למה אתה כל כך כועס. מה לא הבנו? איזה משחק שיחקנו? אני לא זוכר שאמרנו "מה שקורה שם, נגמר שם". להפך. בגלל זה אתה לא חוזר?
דורון: אני אומר לך שאני צריך לשירותים.

דורון יוצא לשירותים בקומת חדר האורחים. אבנר נשאר נבוך. לפתע מדליקה שלי את האור בחדרו של רועי.

שלי: אתה בוכה?
רועי: אני לא בוכה. השתעלתי.
שלי: אתה רוצה שאני אביא לך מים?
רועי: אני בסדר גמור.
שלי: אתה רוצה שאפתח את החלון?
רועי: עזבי אותי כבר.

רועי מכבה את האור. לפתע נפתחת דלת הכניסה. נכנסים גדי ועינת.

גדי: טוב שאתם ערים.
אבנר: חשבנו שאתם בחדר.
דליה: איפה הייתם?
עינת: אצל ההורים שלי.
גדי: אנחנו מעבירים את החתונה לתל אביב.
דליה: מה קרה?
גדי: לא שמעתם את הנפילות? יש שני הרוגים. כל המלונות נסגרו. כל המועדונים. המסעדות. הברים. המשטרה הודיעה שאין יותר שום אירועים. גם לא במגרשי חנייה מתחת לאדמה.
עינת: (מבחינה במזוודה של דורון) מה המזוודה הזאת? הוא נוסע?
דליה: הוא חיפש משהו.

דורון יוצא מן השירותים.

דליה: בסדר. לכו לישון. נדבר מחר.
גדי: לא שמעתם מה שאמרתי? אנחנו מעבירים את החתונה לתל אביב. מצאנו אולם. הוא רוצה מאה עשרים אלף דולר.
עינת: כבר סגרנו את התפריט. יש להם מנות ראשונות נהדרות. שיפודי עוף. תאנה במילוי כבד. קוויאר עם רימונים.
גדי: המנות העיקריות הרבה יותר טובות ממה שהציעו לנו כאן. סטייק אנטריקוט, פרגיות במרינאדה, ברווז בתפוזים.
עינת: גם העוגות שלהם נהדרות.
גדי: והמוסיקה כלולה במחיר.
דליה: נדבר על זה מחר בבוקר.
גדי: מחר בבוקר אנחנו נוסעים לסגור איתו.

- דליה: אנחנו לא יכולים לנסוע לשום מקום מחר בבוקר.
גדי: מה זאת אומרת אנחנו לא יכולים?
אבנר: אנחנו לא עושים את החתונה בתל אביב, גדי.
גדי: לא שמעת מה שאמרתי?
דליה: אנחנו הולכים בבוקר עם דורון לרופא.
גדי: תלכו איתו לרופא אחרי הצהריים.
דליה: אל תתעקש, גדי.
גדי: אנחנו צריכים לסגור על האולם. צריכים להודיע לשמונה מאות איש. ואתם הולכים עם דורון לרופא.
דליה: לדורון יש בעיה.
גדי: הבעיה של דורון לא מעניינת אותי.
אבנר: כשנחזור עם דורון מהרופא, אני אדבר עם ראש העיר. הוא מכיר את החנייה שמתחת למלון.
דליה: קודם כל ניקח את דורון לרופא.
גדי: מה הבעיה שלו? לא יכול להיות שברגע שהוא מגיע, הכל נעצר.
עינת: **(לגדי)** אתה יודע בדיוק מה הבעיה. הם ראו את זה בארוחת הערב.
(לדורון) אתה לא מוכרח ללכת לרופא. לך למקלחת. אני אכין לך תחבושת קרח ואעשה לך קפה...
גדי: **(קוטע אותה)** בגלל זה אתם רוצים להרוס לנו את החתונה?
דליה: לא נהרוס לכם את החתונה. אבל יכול להיות שנצטרך לדחות אותה בכמה ימים.
גדי: **(בכעס)** בגללו!?
אבנר: אנחנו לא דוחים את החתונה. ואנחנו גם לא עושים אותה בתל אביב. אנחנו עושים אותה כאן כדי להוכיח לך משהו. לך ולשני האחים שלך.
דליה: מספיק, אבנר.
אבנר: למה מספיק? שיקשיבו לי. מה עוד יש לי לתת להם? את המשרד? אם הם יתקפלו ככה, המשרד ייסגר עוד לפני שאנחנו נפרוש.
גדי: אתה שוב נואם?
אבנר: אני מנסה להסביר לכם משהו. רועי היה בפאניקה שם. אתה בפאניקה כאן.
(לדורון) וגם אתה. לפני חמש שנים ברחת מכאן בפאניקה.
גדי: אני מבין שאתה צריך קולות בבחירות ללשכה, אבא...
אבנר: **(קוטע אותה)** אני עושה את זה בשבילך!
עינת: **(בתקיפות)** אנחנו מתחתנים בתל אביב, אבנר!
גדי: אל תתערבי, עינתי.
עינת: למה שלא אתערבי? הסכמנו להתחתן כאן רק כדי לרצות אותם. **(לדליה ואבנר)** אני לא חירשת. אני שומעת אתכם מתלחשים: "גדי בחור טוב. גדי חרוץ. אבל הוא לא דורון".
גדי: עינתי, בבקשה.
עינת: "הוא לא נלחם כמו דורון. הוא לא מעז כמו דורון. הוא לא ינהל את המשרד כמו דורון. אם נגיד לו להתחתן בחנייה, הוא יתחתן בחנייה".
(לגדי) אמרתי לך אלף פעם. עזוב את המשרד הזה. כל משרד יקבל אותך בזרועות פתוחות. **(לאבנר)** אתה יודע למה אנחנו לא נוסעים לירח דבש אחרי החתונה?

- גדי: בבקשה, עינתי.
 עינת: כי גדי יודע שלא תסלח לו אם הוא לא ישתתף במלחמה הזאת.
 גדי: **(בכעס)** תפסיקי כבר.
 עינת: עד היום לא הרגשתי אפילו פעם אחת שאתם שמחים על החתונה שלנו. ולא בגלל שרצייתם שאני אתחתן עם דורון. אלא בגלל שגדי לא חשוב. גדי מובן מאליו. **(לגדי)** אנחנו לא דוחים את החתונה ולא מחביאים אותה מתחת לאדמה. כדי שלאף אחד לא יהיה ספק. כדי שכולם ידעו שאתה לא מובן מאליו. **(בוכה)**
 גדי: ודאי שאני לא מובן מאליו. **(בזעם להוריו)** ראיתי את כאבי הראש שלו בנוי יורק. לא סיפרתי לכם, כי ידעתי שברגע שאפתח את הפה, אתם תקומו ותיסעו אליו. כי רק דורון בראש שלכם. גיליתי את זה ביום שנולדתי. **(מתעשת)** בשמונה בבוקר אנחנו יוצאים לסגור על האולם. לילה טוב.

הוא נוטל את עינת בזרועה ופונה לחדרו.

- דליה: אתה הולך?
 דורון: אני חושב שאני אלך לעשות מקלחת.

הוא מוחה את הזיעה מפניו, נוטל את מזוודתו ויוצא לעבר חדרו. שתיקה. חשכה. ברקע נשמעות נפילות.

תמונה 7

שתיים בלילה. מוסיקה. דליה ואבנר בחדר השינה שלהם, שאינו נראה לצופים. עינת וגדי בחדרם. גדי מעמיד פני ישן. עינת ערה לידו. דורון בחדרו, יושב זרוך על המיטה. רועי יושב על המיטה בחדרו, עצביו מרוטים. שלי בחדר האורחים לבושה רק בגופייה, מחפשת כדורי שינה במגירות השונות, מוצאת חפיסה, חוזרת לחדרו של רועי ומושיטה לו.

- רועי: אמרתי לא צריך.
 שלי: ניקח שנינו. אם נירדם, נרגיש יותר טוב.
 רועי: אני מרגיש מצוין.
 שלי: זה רק כדור שינה. **(הוא לא עונה)** בכית!?!
 רועי: מה פתאום.
 שלי: אולי בכל זאת נשב ונדבר?
 רועי: פתאום כולם רוצים כאן רק לדבר.
 שלי: בסדר. לא נדבר. קח את הכדור ונלך לישון. **(בייאוש)** בבקשה.
 רועי: ככה הסתובבת בכל הבית?
 שלי: מה זאת אומרת ככה?
 רועי: בתחתונים?
 שלי: אין שם אף אחד.
 רועי: ההורים שלי בחדר שלהם. האחים שלי יכלו לרדת למטה.
 שלי: לא רואים שום דבר.

- רועי: אני לא רוצה שתסתובבי ככה. כבר קרה אצלנו פעם שאח גנב את החברה של אחיו.
- שלי: השתגעתי?! אני אתן למישהו לגנוב אותי?!
רועי: אני לא יודע.
- שלי: כל הלילה אני מתחננת אליך.
- רועי: חשבתי שדורון יבין. בגדוד רצים עליו סיפורים משוגעים. את יודעת כמה חיילים מהפלוגה שלו נהרגו?
שלי: בגללו? **(הוא לא עונה)** אתה יודע שהחיילים שלכם לא נהרגו בגללך.
- רועי: אפילו אני מבינה את זה. **(הוא לא עונה)** אתה רוצה שאני אעשה לך ביד?
שלי: לא.
- רועי: בסדר. אני אעשה לך בפה.
- רועי: לא רוצה!

שתיקה. היא מתיישבת לידו אובדת עצות. בינתיים יצאה עינת מחדרו של גדי לאמבטיה. דורון שומע אותה ונדרך. כשהיא נכנסת לאמבטיה הוא ממהר לצאת מחדרו, ולפני שהיא מספיקה לנעול את הדלת הוא נכנס אחריה. היא נדהמת. בינתיים מזדקף גדי. חשדו מתעורר. הוא יוצא לפרוזדור ומאזין.

- עינת: אתה לא נוגע בי.
דורון: אל תפחדי.
- עינת: אני צריכה פיפי.
דורון: אני מוכרח לדבר איתך, נתי.
- עינת: אני לא רוצה לדבר איתך.
דורון: תקשיבי רגע.
- עינת: ואל תקרא לי נתי.
דורון: תודה על התחבושת קרח. חיכיתי שנשתה קפה ביחד.
- עינת: העיקר שכאב הראש עבר.
דורון: כן. בשנה האחרונה אני מחוץ לגיהנום הזה. קניתי את הקב"ה. קניתי את הדירה.
- עינת: בבקשה, דורון.
דורון: לא מזמן רצית לגור בניו יורק.
- עינת: יש לי עכשיו תוכניות אחרות.
דורון: את זוכרת שפעם הלכנו למגדת עתידות בוויילג?
עינת: עוד רגע אני עושה בתחוננים, דורון.
- דורון: את זוכרת מה היא אמרה לנו?
עינת: אני לא זוכרת שום דבר. אני בהיריון, והרחם לוחץ לי על השלפוחית.
- דורון: היא לא טעתה במה שקרה, והיא לא טעתה גם במה שיקרה. **(אוחז בידה)**
עינת: די, דורון. **(שומטת את ידה)**
- דורון: אף פעם לא וויתרתי עלייך, נתי. מאז שנסעת, לא הייתי עם אף אחת.
עינת: אל תקרא לי נתי!
- דורון: גם את לא וויתרת עלי. ראיתי איך חיבקת אותי.
עינת: חיבקתי אותך כי נבהלתי מהירייה.
- דורון: חיבקת אותי כי את רוצה אותי. **(אוחז בידה שוב)**

- עינת: סלק את הידיים שלך!
 דורון: בואי ניסע מכאן, נתי. בערב נגיע לניו יורק. אם אני אשאר כאן עוד יום אחד, הראש שלי יגמור אותי.
 עינת: אתה רוצה שאני אצעק?
 דורון: אין טעם להמשיך לרמות את עצמנו. חיים של בני אדם לא שווים כאן הרבה. לכן כולם כאן ששים כל כך לשחוט את כולם.
 עינת: אני לא מרמה את עצמי. אתה מרמה אותי. ואל תציע לי יותר שום הצעות. לקח לי שנתיים לבנות את החיים שלי מחדש.
 דורון: אני לא מרמה אותך.
 עינת: ואם תמשיך, אני אפתח את הפה, ואני אספר גם על ההיריון ההוא. ואיך לקחת אותי לבית חולים, והכרחת אותי לעשות הפלה. ואיך השארת אותי שם לבד.
 דורון: כשראיתי אותך בשדה התעופה, הבנתי שרק איתך אני אוכל לחיות.

אוחז בה ומחבק אותה. גדי העומד בחוץ נדרך.

- עינת: די, דורון.
 דורון: אני כל כך מצטער, נתי. על כל מה שעשיתי לך. את יודעת שזה היה יותר חזק ממני.

עכשיו היא נעתרת לחיבוק. כעבור רגע היא משתחררת מידי.

- עינת: לא היית צריך לבוא הנה באמצע מלחמה. אולי במקום אחר לא יכאב לך הראש ככה. אני לא יכולה לעזור. ניסיתי. (שתיקה) אני רוצה לבקש ממך משהו. (הוא מסתכל בה) שתיסע מכאן. מחר. שלא תהיה בחתונה. שלא תהיה בארץ. אני לא רוצה לדעת איפה אתה.

דורון הבין. הוא מחבק אותה שוב ויוצא. גדי ממחר לחזור לחזרו, אך דורון מבחין בו, ומבין שהוא שמע. עינת מתיישבת על האסלה. עושה פיפי ובוכה. דורון חוזר לחזרו. אור בחזרו של רועי. שלי יושבת לידו על המיטה.

- רועי: תמיד חשבתי שאיתך אני יכול לדבר.
 שלי: בטח שאתה יכול לדבר.
 רועי: אני לא רואה שאת רוצה לשמוע.
 שלי: אני כל הזמן מתחננת אליך.
 רועי: את לא רוצה לשמוע. את רוצה לשכב איתי. את חושבת שאם נשכב אז אני אשכח הכל, ולא תצטרכי לשמוע שום דבר.
 שלי: רציתי לשכב איתך כדי שתרגיש נוח לדבר.
 רועי: את אומרת שאת רוצה לשמוע, רק כדי שאני אסכים לשכב איתך.
 שלי: אני רוצה לשמוע, כי אני אוהבת אותך.
 רועי: את אומרת את זה, רק כדי שאני אשכח איתך.
 שלי: אני באמת אוהבת אותך.

- רועי: באת הנה כי את לבד. כי כבר נמאס לך לעשות לעצמך ביד. ואת חושבת שאם תעשי לי ביד, אז אני אסכים לשכב איתך.
- שלי: רציתי שיהיה לך קל יותר להירדם.
- רועי: בטח להירדם. כדי שלא תצטרכי לישון.
- שלי: זה לא נכון.
- רועי: רק לשכב איתי את רוצה.
- שלי: די. תפסיק. אם הייתי חושבת שאתה מתכוון למה שאתה אומר, הייתי מזמן הולכת.
- רועי: אני מתכוון לכל מילה.
- שלי: לפני שעתיים רצית להתחתן איתי.
- רועי: ראיתי כמה שמחת.
- שלי: שמחת. אני נשבעת לך. **(הוא אינו עונה)** אתה יכול לרדת עלי כמה שאתה רוצה, רועי. אני לא הולכת. אני לא אתן לך להשתגע. **(הוא אינו עונה)** בוא נתחתן עכשיו. נרד לעיר. נקנה טבעות. נלך לישון בים. בוא.

היא מתיישבת על המיטה אובדת עצות. עינת יוצאת מהאמבטיה, חולפת ליד חדרו של דורון, מהססת, אך נכנסת לחדרו של גדי ושוכבת לידו. הוא ממשיך להעמיד פני ישן. אור בחדר האורחים. דליה, לבושה בחלוק, נכנסת ובידה בגדים מלוכלכים שהוציאה מתרמילו של רועי. אבנר נכנס אחריה, לבוש בפיג'מה.

- אבנר: מה לעזאזל את עושה?
- דליה: כביסה.
- אבנר: עכשיו?!
- דליה: הבגדים של רועי מלאים דם. צריך להשרות אותם במים קרים.
- אבנר: אני אקח אותם בבוקר למכבסה.
- דליה: בבוקר אני רוצה לגהץ.
- אבנר: הם יכולים גם לגהץ. **(מוזג לה כוס ליקר)** שתי ונחזור לישון. **(היא לא עונה)** כבר שתיים וחצי. יש לנו חתונה מחרתיים.
- דליה: **(בציניות)** ודאי.
- אבנר: בסדר. אני לא אתעקש. אם אתם כל כך רוצים, נעשה אותה בתל אביב.
- דליה: **(נוטלת את הבגדים)** ידעתי שיום אחד זה יקרה.
- אבנר: מה יקרה?
- דליה: מה שקרה להם.
- אבנר: מה קרה להם?
- דליה: לא שאלנו איזה מחיר הם משלמים. לא שאלנו אם הם יכולים לשלם אותו.
- אבנר: הם יתגברו. גם אני התגברתי.
- דליה: אתה התגברת כי נתנו לך צל"ש וכולם סתמו את הפה.
- אבנר: הם יתגברו גם בלי צל"ש. עוד כמה שנים הם לא יזכרו שום דבר.
- דליה: ואולי הם לא יתגברו? אולי אנחנו מרמים את עצמנו? אולי אנחנו מרמים גם אותם? אולי הם הבינו שאנחנו מרמים אותם ולכן הם נשברו ככה?
- אבנר: הם לא נשברו.

היא יוצאת לחדר בו נמצאת מכונת הכביסה. כעבור רגע חוזרת בלי הבגדים.

דליה: כל השנים האלה חשבתי שאני יכולה להיות אימא. שאני יודעת איך. שאני מבינה. שזה בכלל אפשרי.

היא מתיישבת על הספה. הוא רואה שהיא בוכה, מתיישב לידה ומחבק אותה. חזרה אל רועי ושלי.

רועי: את באמת אוהבת אותי?
שלי: כן.
רועי: את מוכנה לעשות הכל בשבילי?
שלי: כן.
רועי: אז אני רוצה לבקש ממך משהו.
שלי: מה?
רועי: שתבואי איתי מחר לבסיס.
שלי: אמרתי לך שאני באה.
רועי: ושנלך יחד לדבר עם המ"פ.
שלי: בסדר גמור.
רועי: ואם הוא יגיד שהוא זורק אותי, אז...
שלי: אז מה?
רועי: אז אני רוצה ש...
שלי: שְׁמָה?
רועי: **(בהיסוס)** שתשכנעי אותו להשאיר אותי.
שלי: איך לשכנע אותו?
רועי: את יודעת איך.
שלי: אני לא יודעת.
רועי: את יודעת. **(היא מסתכלת בו)** תעשי את זה איתו בשבילי.
שלי: אתה צוחק.
רועי: אנשים עושים את זה כל הזמן. אפילו סתם. ולך יש סיבה.
שלי: השתגעתי?
רועי: אם הוא יזרוק אותי, אני אתקע לעצמי כדור בראש.
שלי: למה? בגלל שניצלת? בגלל שיצאת משם רק עם כמה שריטות?
רועי: אם את אוהבת אותי אז תעשי את זה בשבילי.
שלי: אני לא מוכנה שתדבר אלי ככה!

לתדהמתה הוא מכה אותה בכוח על פניה. היא נופלת על הרצפה. הוא מתקרב אליה באיום. נדמה לה שהוא מתכוון לבעוט בה.

שלי: לא, רועי! לא! בבקשה, לא!!

צעקותיה נשמעות בחדר האורחים. אבנר ודליה נדרכים. כעבור רגע מצליחה שלי להגיע לדלת. היא פותחת אותה ונמלטת לחדר האורחים. רועי רודף אחריה.

דליה: מה אתה עושה?

- אבנר: עזוב אותה!
 רועי: (לשלי) את תעשי מה שאני אומר לך!
 אבנר: אתה לא תכה אותה!
 רועי: אנחנו ניסע אליו עכשיו לבסיס, וניכנס אליו לחדר, ונדבר איתו.
 אבנר: אל תיגע בה!
 רועי: ואת תישארי איתו, ותעשי את זה איתו. שמעת?
 דליה: מה היא תעשה איתו?
 רועי: ותעשי את זה הכי טוב שאת יודעת. ושייתן לך את המילה שלו שהוא לא זורק אותי.
 אבנר: רועי.
 רועי: ואת גם אומרת לו מה יקרה לו אם הוא זורק אותי.
 דליה: רועי!

גדי, עינת ודורון ששמעו את הצעקות נכנסים לחדר האורחים. דליה מנסה לאחוז ברועי. הוא מתחמק ממנה, ופונה לחדרו. אבנר ממהר אחריו, אך רועי מספיק לנעול את הדלת.

- אבנר: תפתח. תפתח את הדלת. (ממתין) תפתח את הדלת.

רועי מתיישב על המיטה. אבנר ממתין עוד רגע ליד הדלת.

- אבנר: הייתי אצל המח"ט, רועי. הוא אמר שאין לך מה לדאוג. אתה חייל טוב. הוא לא מאשים אותך בשום דבר. (מחכה) פתח. אני רוצה לדבר איתך.

רועי אינו עונה. הוא יושב אבוד על המיטה. כעבור רגע הוא קם, מתחיל ללבוש את מדיו ולנעול את נעליו. בינתיים, בחדר האורחים, דורון אינו יכול לשאת את המתח, והוא מתקרב לדליה.

- דורון: איפה הכדורים שקנית לי? השארתי אותם פה.
 דליה: לא עכשיו, דורון.
 דורון: אני אקח כדור, ואלך לדבר איתו.

אבנר חוזר לחדר האורחים, ומספיק לשמוע את סוף השיחה בין דליה ודורון.

- אבנר: חכה עד שהוא יירגע קצת. (בודק את שלי) כואב לך?
 שלי: זה כלום.
 אבנר: מה קרה לו?
 שלי: לא יודעת.
 דורון: אני אעלה אליו. רק תפסיקו לצעוק.
 שלי: אני באה איתך. הוא לא התכוון. זאת הייתה בדיחה.
 דליה: (לדורון ושלי) חכו. (לאבנר) אני חושבת שצריך להזמין רופא.
 אבנר: איזה רופא?

מליה:	מישהו מטירה ² .
אבנר:	מטירה? השתגעת?! את רוצה שיאשפזו אותו שם?
דורון:	תפסיקו לצעוק.
גדי:	הוא לא צריך רופא, אימא. הוא לחוץ כי הוא עייף.
דליה:	אני לא בטוחה שהוא רק עייף.
גדי:	צריך לתת לו ואליום.
דליה:	עשינו כבר יותר מדי טעויות.
שלי:	(לדורון) בוא נלך אליו.

דורון מצטרף אליה והם פונים לחדרו של רועי. גדי ממחר לעצור בעד דורון.

גדי:	אתה לא הולך אליו.
דורון:	אני רוצה לדבר איתו.
גדי:	אתה לא מדבר יותר עם אף אחד בבית הזה.

בינתיים פונה דליה לטלפון ומחייגת. אבנר ממחר אליה, חוטף מיידה את הטלפון.

דליה:	אבנר!!
דורון:	תפסיקו לצעוק.
אבנר:	הוא לא הולך לטירה.
דליה:	הילד השתגע, אבנר.
אבנר:	כשהוא יבין שאין לו ממה לפחד, הוא יחזור להיות הגיוני.
דליה:	אולי יש לו ממה לפחד. אולי באמת החברים שלו נהרגו בגללו.

היא מפנה פניה וחונקת את בכייה. רועי לבוש במדיו, תרמילו בידו, יורד במדרגות ונכנס לחדר האורחים. שתיקה. שלי קמה לקראתו. הוא מתעלם ממנה.

רועי:	איפה הרובה שלי?
דליה:	לאן אתה הולך?
רועי:	איפה הרובה שלי?
דליה:	שתיים וחצי בלילה עכשיו.
שלי:	אני לא כועסת, רועי. אני נשבעת.
רועי:	איפה הרובה שלי?
אבנר:	בשביל מה אתה צריך רובה?
רועי:	זה לא עניינך.
דליה:	אתה לא חוזר עכשיו לצבא.
שלי:	אני באה איתך. (הוא מתחמק ממנה) אני מוכנה לנסוע איתך למ"פ. אני אעשה איתו מה שתגיד לי.

היא מנסה לחבק אותו. הוא הודף אותה, מניח את תרמילו על הרצפה, מתחיל לחפש את הרובה מתחת לספה, מתחת לכורסות, מתחת לארונות.

²בי"ח לחולי נפש ליד חיפה

דליה: אתה חולה, רועי. אנחנו נתקשר לרופא.
 רועי: אני לא צריך שום רופא.
 אבנר: קיבלת חופשה עד אחרי החתונה. יש לך עוד שלושה ימים.
 רועי: איפה הרובה שלי?

רועי חושב שהרובה איננו בחדר האורחים ויוצא לחפשו בקומה השנייה. אבנר ודליה ממהרים אחריו. שלי פונה אחריהם, עוצרת בפתח הפרוזדור. כאב הראש של דורון מתגבר. הוא קם לחפש את חפיסת הכדורים. רועי נכנס לחדר השינה של דורון ומחפש את הרובה.

דליה: בסדר. לא נזמין רופא. אני אתן לך וליום. נדבר בבוקר.
 אבנר: לאיפה אתה רוצה לחזור? לבסיס? כולם עסוקים שם במלחמה.

רועי סיים את החיפוש בחדר של דורון. הוא עובר לחדרו של גדי. אבנר ודליה אחריו.

דליה: בבוקר נדבר עם המ"פ. הוא חייב לדורון את החיים שלו.

רועי סיים את הבדיקה בחדרו של גדי ויוצא לעבר השירותים. אבנר ודליה אחריו.

אבנר: אחרי החתונה ניסע יחד אל המח"ט. כבר דיברתי איתו. אתה לא אשם שהפלוגה נכנסה למלכודת. הוא אשם. המודיעין אשם.

רועי אינו מוצא את הרובה ויוצא מהשירותים. דליה מחבקת אותו. הוא נעתר לחיבוקה. בינתיים, בחדר האורחים, מצא דורון את חפיסת הכדורים שבקערה, הוא בולע שניים, ופונה לגדי ולעינת.

דורון: צריך להגיד לו את האמת. הוא נשבר שם. אבל כל אחד במקומו היה נשבר. גם אני.

גדי: אתה כבר לא מעניין אותי.

דורון: וגם אתה.

גדי: (מסיר את הכפפות) ואתה לא מוכרח להישאר כאן עד הבוקר. אתה יכול לעוף מכאן כבר עכשיו. גם אני לא רוצה אותך בחתונה.

עינת: תפסיק, גדי.

גדי: (מניח עליה את ידו) כל זה לא קרה במקרה. בכלל לא במקרה.

עינת: (לגדי בתקיפות) תפסיק. אני בכלל לא בטוחה שאנחנו יכולים להתחתן ככה.

גדי: למה? מה קרה?

עינת: אתה לא רואה מה קרה?

גדי: אני אתן לו ואליום והוא יירגע.

מוציא ואליום מאחת המגירות. בינתיים בפרוזדור ליד השירותים השתחרר רועי מחיבוקה של דליה. הוא מוותר על הרובה ויורד לחדר האורחים. שלי ממחרת אליו.

שלוי: חבק אותי, רועי. (מתבקת אותו) חבק אותי.

רועי אינו נעתר לה. היא אווזת בו בכל כוחה. הוא מתנתק ממנה, נוטל את תרמילו וגורר אותו לעבר הדלת, אבנר ודליה נכנסים אחריו.

דליה: חכה רגע, רועי.

אבנר ממהר לנעול את דלת היציאה ולטמון את המפתח בכיסו.

רועי: תפתח את הדלת!
 דליה: עשית שם מספיק, רועי.
 רועי: אף אחד לא מת בגללי.
 דליה: אף אחד לא מאשים אותך.
 רועי: בפלוגה של דורון נהרגו הרבה יותר בגללו.
 אבנר: לא יגישו נגדך תלונה. על גופתי המתה.
 רועי: עשיתי מה שצריך. בדיוק מה שצריך.
 דליה: כולם יודעים את זה.
 רועי: (באיום לאבנר) תפתח את הדלת!

גדי ממהר אל רועי.

גדי: מה קרה לך?
 רועי: שיפתח את הדלת.
 גדי: עוד כמה ימים ישכחו מה קרה שם, ותקבל צל"ש. כמו אבא. אתה יודע כמה נהרגו בקרב שעליו הוא קיבל את הצל"ש שלו? (רועי לא עונה) קח ואליום ולך לישון. שים בפה.

רועי מתנתק מגדי. דליה ממהרת אליו ואוזזת בו.

דליה: אם תחזור לשם, הם ישכנעו אותך שאתה אשם.
 רועי: הם יודעים בדיוק מה קרה. איך נפתחה האש. איך התחפרנו באדמה. בין הסלעים. הכדורים שורקים. הפצועים בוכים. צורחים. מתים לנו בידיים. אין זמן לחשוב. רימונים מתפוצצים בינינו. רסיסים בפנים. בצוואר. כולי מכוסה בדם. צרור ועוד צרור. רימון ועוד רימון. הורג אחד. ועוד אחד. ועוד אחד. הרגנו ארבעים. מחר נהרוג מאה.

רועי מצליח להשתחרר מידיה של דליה ופונה לדלת. אבנר חוסם אותו.

אבנר: אתה לא אשם בזה, רועי. אתה לא אשם.

רועי לוקח ממנו בכוח את המפתח, ופונה לדלת. דליה ממהרת אחריו ואוזזת בו.

דליה: אתה לא חוזר לשם יותר. אי אפשר להכריח אותנו למות כאן כל יום כל החיים שלנו. שאחריים יִלְחָמוּ. אחריים יִהָרְגוּ. אחריים יִהָרְגוּ. אני רוצה אותך חי.

רועי מתחמק ממנה ופונה אל הדלת. דורון ממחר אל הארון, נוטל את הרובה שעליו, מכניס לתוכו מחסנית, ויורה בכף רגלו של רועי. רועי גונח בכאב.

דליה: דורון!!
 אבנר: מה עשית?! למה?!
 דורון: הוא יצלע קצת. כמה שבועות. זה הכל.

דליה כורעת ליד רועי וחולצת את הנעל כדי לבדוק את הפצע.

אבנר: (לדורון) תן את הרובה. תן את הרובה.
 דורון: מישוהו צריך היה להציל אותו.
 אבנר: בירייה?!
 דורון: גם אתה היית צריך לירות בו.

בינתיים חלצה דליה את הנעל מכף רגלו הפגועה של רועי.

דליה: עזבו את הרובה הארור הזה! צריך לעצור את הדם. (לגדי) תביא מגבת. (לאבנר) לך תתלבש. צריך לקחת אותו לבית חולים. תוציא את המכוננית שלך מהחנייה! (לעינת) לכי תזמיני מעלית!

כולם – מלבד דורון - יוצאים עם רועי. ברקע נשמעות נפילות רחוקות. דממה.

תמונה 8

דירתו של דורון בניו יורק, 7 בינואר 2009. לילה.

דורון: (לקהל) אבא ואימא לקחו אותי לבית החולים. דיווחו על כדור שנפלט מן הרובה שלו. בבוקר חזרתי לניו יורק. הוא שוחרר כעבור יומיים. כעבור חודש שוחרר מן הצבא. אחרי החתונה של גדי ועינת הוא שכר דירה עם שלי והחל ללמוד משפטים. חשבנו שהוא החלים. אבל הסיוטים חזרו. הוא סירב ללכת לטיפול. סירב לקחת תרופות. בסוף השנה שלי עזבה. (שתיקה) ואז פרצה עוד מלחמה. הוא הסתגר בדירה. בלילה השכנים שמעו אותו צועק. הזעיקו את אבא ואימא. הוא לא פתח. הם פרצו את הדלת. מצאו אותו באמבטיה. הוא חתך את הוורידים.

סוף